

ואומה תעמוד קרועת לב, אך נושמת, לקבל את הנס האחד, אין שני.

אשדות יעקב איחוד

יום העצמאות תשע"ח, 18/04/18, עלון מס' 1511

יזכור

במלאת שבעים שנה למדינת ישראל, יעלה עם ישראל ברטט, גאווה והוקרה את זכר בניו ובנותיו, חיילי צבא ההגנה לישראל ואזרחי המדינה, גיבורי האומה אשר חרפו נפשם למות במערכות הקרב ובהגנה על אדמתם, ובחמדת חייהם הצעירים, הטהורים והאמיצים, הנחילו לעמם את חרותו.

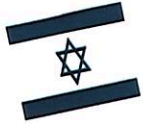
נזכור את חברינו ובנינו:

במלחמת השחרור בפעולה בגליל התחתון.	בן 36 בנפלו	רודי בירקנפלד
במלחמת השחרור בקרב על בית קשת.	בן 20 בנפלו	דוד בראזני
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 29 בנפלו	אליעזר הוץ
במלחמת השחרור בגליל התחתון.	בן 36 בנפלו	יהודה ויסברג
במלחמת השחרור בסג'רה.	בן 34 בנפלו	פריץ יורדן
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 36 בנפלו	יצחק ליבוביץ
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 23 בנפלו	יוסף יעקב
במלחמת השחרור בכיבוש רמלה-לוד.	בן 17 בנפלו	אורי נחושטן
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 38 בנפלו	אלכס קלוגר
על משמרתו בעת השרות הצבאי.	בן 20 בנפלו	יובל גלי
בנגב ערב מבצע קדש.	בן 21 בנפלו	דני פלג
בקרבות מבצע קדש.	בן 20 בנפלו	אפרים שרעבי
בתאונה אווירית בנגב בעת מילוי תפקידו.	בן 27 בנפלו	מנחם פונדק
במלחמת ששת הימים בקרב על ג'נין.	בן 23 בנפלו	בארי אורן
במלחמת ששת הימים בקרב על מבואות רפיח.	בן 28 בנפלו	יוחאי קורן
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבננות.	בן 22 בנפלו	חנן לרנר
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבננות.	בן 38 בנפלו	חיים מוצרי
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבננות.	בן 25 בנפלו	גרהרד קלר
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבננות.	בן 17 בנפלו	יהודה חלק
במלחמת ההתשה במיקוש בדושן.	בן 29 בנפלו	חגי ענבי
במלחמת ההתשה בעת הפגזה על אשדות יעקב.	בן 23 בנפלו	חיים טריוויס
נפגעה מפגז שנפל על המשק במלחמת ההתשה.	בת 78 בנופלה	אסתר יעקובסון
במלחמת ההתשה ממטען חלקת אספסת באי.	בן 21 בנופלו	אברהם אקראי
במיקוש בשדות הפלחה בקיבוץ מבוא חמה.	בן 25 בנפלו	אלי עודד
במלחמת יום הכיפורים בקרבות הדרום.	בן 21 בנפלו	יעקב ברקאי
באסון המסוקים בעת יציאה לפעילות בלבנון.	בן 20 בנפלו	אבנר אלתר
בקרב בבינת ג'בל, במלחמת לבנון השנייה.	בן 21 בנפלו	מורן כהן

יקדש ישראל זכרם, יתברך בזהר גבורתם, ינחם נאמנה את אבליהם השכולים שזכו לראות כי נרצה קרבנם וישא לעד את שאיפת חייהם. היום ירים ישראל על נס את עוז רוחו של צבא ההגנה לישראל, מבטח השלום והחרות של מדינתנו המוקמת.

יזכור ישראל

פתיח

רוני גוטמן ואנוכי גדלנו בקיבוץ גזית של שנות החמישים הראשונות, קיבוץ מעבר לאופק. צומת סוף העולם ימינה. מי שלא חייב, מעולם לא הגיע בשעריו. בקיץ אבק נישא ברוח, בחורף שלוליות, ובין לבין המוני גחליליות ושדות מוריקים מפריחה. רוני היה מבוגר ממני בשנה וקצת. מתמטיקאי מחונן, איש ספר ועט, מפוכח ובוגר מרוב בני גילו, ביישן. כמוני כמוהו נהגנו את הצאן של גזית ולא פעם ניהלנו שיחות תמימות על אחוות עמים (הוא דיבר ערבית כמעט שוטפת) ועל יחסי שכנות טהורים עם כפר מסר השכן. שכנות אמיתית, אותה הוא יישם הלכה למעשה.

היה זה שישי בלילה, של עשרים ושישה ליוני 1970. חגגנו ב'מוסד' את סיומה של עוד שנת לימודים משמימה, עם סיגריה בצד מבלי שאיש ירגיש. ואז באחת, כבתה המוזיקה, והשתרר שקט כבד ומעיק. ובתוך מסך ההתלחשויות קלטתי שמישהו נהרג. שמעתי את השם 'רוני' ולא האמנתי. מותו של התותחן הצעיר, בקושי חצי שנה בצה"ל, שקיבל לא מזמן דרגת טר"ש, כשנבחר לחניך מצטיין בקורס מרגמות כבדות, היכתה את כולנו בהלם. רוני, בנם של ניצולי שואה, היה החלל הראשון של גזית.

על הקרב בן נפל רוני, לא ידענו כמעט דבר. דיברו על תקרית גדולה ברמת הגולן, במהלכה נהרגו מספר לוחמים. בכיס חולצתו של רוני, הספוגה בדם, מצאו שיר שכתב.

לפני כשבוע הייתי בסיור ברמת הגולן, עם מפקדים בכירים שהכירו את הגזרה והיטיבו לספר על ארועים שונים שקרו בה במהלך מלחמת ההתשה, עם דגש על אותה תקרית בה נפל רוני. מסתבר שכמה ימים קודם, ניסה הצבא הסורי לכבוש מוצב של צה"ל באזור תל סאקי, וכמעט הצליח, וכתגובה פעל צה"ל במתכונת של 'יום קרב' במהלכו הושמדו טנקים סורים רבים, מוצבים קדמיים סוריים ננטשו בבהלה ופוצצו, ומאות חיילים סורים נהרגו. הרבה מאד דיברו שם על התעוזה, הדמיון וניצול ההצלחה של חיל השריון וצה"ל בכלל, מעט מדי דיברו על המחיר שנגבה מאיתנו, תשעה הרוגים, ובהם רוני שלנו. שלי.

יהי זכרו ברוך!!

זיכרון ועצמאות חד הם
מועדים לשמחה
אבנרון

משולחן היו"ר

שלושת הנושאים האלו שזורים זה בזה ומהווים את המשימות העיקריות של מנהלי והנהלת הקיבוץ.

הנושאים כבדים, מורכבים ובחלקם הגדול אינם תלויים רק בנו, אלא בגורמי נוספים כמו וועדות התכנון המקומיות והמחוזיות, רשות מקרקעי ישראל, משרד השיכון וגורמים נוספים.

אנו מתקדמים בכל הנושאים.

אני קשוב לקולות החברים אשר מתוסכלים מנושא הבניה או חוסר בבניה באשדות ועל כך שקצב קידום הדברים אינו מספק – גם העושים במלאכה אינם מרוצים מקצב ההתקדמות.

זה אכן מתסכל אך צריך לזכור שמעבר לכך שחלק מהדברים אינם בידינו, החלטנו בשנים האחרונות, יחד, על מספר מהלכים כמו שינוי תב"ע (תכנית בינוי ערים) בנושא השכונות העתידיות.

היתרון בהחלטה זו הינה שינוי "מאפייני" השכונות ליותר "קיבוציות" ופחות "הרחבה" ומצד שני זה לוקח זמן ומעכב את לוחות הזמנים.

לא אתחמק ואומר שגם בביצוע ויישום ההחלטות, הדברים לא תמיד עבדו חלק, נכון או במהירות הנדרשת.

אנו עושים את המירב לקדם את הדברים, תוך הקפדה על חובתנו לשלב את כלל הנושאים (שיוך דירות, קליטה ובניה) ולדאוג לכלל חברי הקיבוץ, ותיקים צעירים ונקלטים כך שלא ייווצרו עיוותים שיבואו לידי ביטוי בשנים הבאות.

במסגרת מאמצנו, גייסנו את ניב ליש, שירכו את נושא השיוך בפועל – לניב ניסיון בשיוך בקיבוצים אחרים ונהנה מאמון ציבורי רחב - ונאחל לו שיצליח לקדם את הדברים מהר ככל הניתן.

החלפנו את אדריכלי הישוב באדריכל חדש ששמו איתי זהבי, בתקווה שיחד עם אריק

סוף בעמוד הבא

לצערי לא הספקתי לכתוב לעלון בפסח ועל כן אני שמח לכתוב לעלון העצמאות.

חלפו מספר שנים שבהם אני נמצא באשדות ואני בהחלט מרגיש מחובר לאנשים ולקיבוץ ושמח להיות שותף בחלק מההוויה ומהקהילה.

השנים האלו היו מלאות בנושאים שטיפלנו בהם, חלקם השלמנו וחלקם בתהליך.

ההתיישבות העובדת והתנועה הקיבוצית בתוכה עוברים שינויים ותהפוכות במדינה ובתוכנו אנו.

השינויים האלה ישנו את פני הקיבוץ בעתיד והמטרה היא לקבל את השינויים הנדרשים לעשורים הבאים יחד עם שמירה על הערכים והדברים היפים של הקיבוץ.

משימה לא קלה, מורכבת שאין לה "פתרון בית ספר" ועל כל קיבוץ וקהילה להוביל את התהליך תוך שמירה על אווירה חברית ותרבות ניהולית וארגונית המאפשרת שמירה על הרקמה החברתית והאנושית, גם כאשר ישנם חילוקי דעות וגישות.

באשדות יעקב איחוד עושים זאת בצורה יפה, מכובדת ונאותה!

בקהילה

יונתן נכנס לתפקיד המזכיר, יחד עם שינוי המבני של חלוקת אחריות ועבודה בין מזכיר אשדות הקיבוץ (יונתן) לבין מנהל קהילת "נוף אשדות" (גלעד).

ההליך המורכב הזה עובר שצורה יפה וחלקה יחסית – בעיקר הודות ליחסי האמון בין בעלי התפקידים וחתירה משותפת להצלחה של ניהול וקיום הקהילה באשדות איחוד.

שלושה נושאים מרכזיים על השולחן:

- שיוך דירות
- קליטה
- בניה

משולחן היו"ר - סוף

אנחנו בחגיגות שנת ה-70 לעצמאותנו ,

עם כל הבעיות הקיימות במדינה ובחברה הישראלית (ויש, תודה לאל...) אנחנו מצווים להסתכל על הטוב שבדברים, על ההישגים של המדינה, של הקיבוץ ושל הקהילה - ולדעת להעריך את מה שיש לנו,

- את החברות
- הבטחון
- הערבות ההדדית
- איכות החיים

בהסתכלות על מה שקורה בעולם מסביבנו - אנחנו יכולים להיות מרוצים, שמחים ואפטימיים.

חנה אלתרמן!

שמוליק לשם

מרוץ העצמאות – 70 למדינת ישראל

כל הכבוד לנבחרת הרצים במירוץ העצמאות
 כל הכבוד על המקום השני והמכובד !!
 כל הכבוד ותודה על השתתפותכם !!

ראובני מרכז וועדת התכנון - יצליחו לקדם את נושא פיתוח השטחים לשכונות החדשות ולקדם את ההיתרים והבניה בעתיד הקרוב.

בשבועות הקרובים נקבל החלטה על הדרך **המהירה ביותר** לקדם את התשתיות ושכונת "בור התחמיץ" כשמטרתם כולנו – לראות "טרקטורים עולים על השטח".

בתחום העסקים עברנו שנה לא פשוטה.

הרבה סיבות וגורמים תרמו לכך בעיקר שינויים סביבתיים כמו: מחירי המים, עליית שכר מינימום, ירידת מחירי שוק בענפים שונים וגורמים אחרים הביאו לירידה בתוצאות העסקיות בעיקר בחקלאות.

בלוג – עברנו שנה סבירה, פחות מאשר קיווינו.

רכשנו במהלך השנה את הבעלות המלאה על החברה בהונגריה, איתרנו מנהל הונגרי חדש (שהתחיל בימים אלו לעבוד) – במטרה שהשליטה והניהול שלנו יהיו עמוקים יותר ונוכל להצעיד את החברה בהונגריה להישגים.

בענפים נעשים כל העת מהלכים של שינוי ושיפור הכוללים כניסתם של מנהלים חדשים לניהול ענפים,

גיוס סיוע מקצועי לענפים ובחינת אפשרויות וכיווני התפתחות חדשים לעתיד.

אין "פתרונות קסם" אבל המאמצים מבוצעים כל העת ואני בטוח שהדברים יצליחו והשיפורים יבואו לידי ביטוי.

יש לזכור שהעסקים באשדות ממשיכים להיות רווחיים, ומייצרים תזרים מזומנים חיובי, מחלקים "פירות נכסים" לחברים ולקהילה מדי שנה בהתאם לכללים שעליהם החלטנו.

זהו **מצב טוב** ובאחריותנו לפעול כל העת לשמירה על חוסנה הכלכלי של אשדות ופיתוח עתידו.

ממנהל הקהילה

הצעת החלטה בעניין הפעלה ושיפוץ בריכת

השחיה

אפריל-2018

כללי:

בהמשך למסמך שימוע קהילתי שהופץ להתייחסות הציבור בתאריך 1/2/18 ובהמשך לכ- 20 התייחסויות שהועברו ע"י חברים באגודה הקהילתית בפרט ובקהילה בכלל, החליט ועד ההנהלה לגבש את הצעת ההחלטה המובאת כאן, לדיון באסיפה והחלטה בקלפי כללית.

רקע:

בריכת אשדות יעקב איחוד הוקמה לפני עשרות שנים והופעלה עד השנה האחרונה ע"י הקיבוץ (אגש"ח) על קרקע השייכת לו. הבריכה שופצה לפני כעשר שנים ועם זאת, עדיין אינה עומדת במלוא דרישות החוק (תקני משרד הבריאות, נגישות וכיוצ"ב) המשתנים לעיתים קרובות. למזלנו, הרשויות מאפשרות לבעלי הבריכות פרק זמן של מספר שנים בהן ניתן לבצע את ההתאמות הנדרשות.

ניתן לחלק את הבעיות בבריכה לשני חלקים:

1. פער אל מול התקן, המתבטא בשני נושאים עיקריים:
(1) צורך בבריכת פעוטות נפרדת, הכוללת גם מערכת נפרדת לסינון וטיפול במים.
(2) בניה של מבנה מלתחות ותאי שירותים, גם הוא עפ"י דרישות התקן.
2. בעיות מבניות ותיקון תקלות: צורך דחוף בטיפול יסודי בנזילת מים חמורה, המתבטאת בהפסד שנתי של כ- 60,000 ש"ח בשנה מאיבודי מים לקרקע.

בשנה שעברה החליט ועד ההנהלה שלא לקחת אחריות על תפעול הבריכה בקיץ 2017 והקיבוץ הוא שהפעיל אותה, עבור חבריו ועבור מנויים שבחרו לשלם בכניסה. למרות זאת, הקיבוץ נכון להעמיד את הבריכה במצבה הנוכחי, בלא תמורה,

המשך בעמוד הבא

יום העצמאות תשע"ח-70 לעצמאות ישראל
ביום העצמאות ה-70 למדינת ישראל נאחל שנדע לחזק ולשפר את הדברים אותם אנחנו כל כך אוהבים ועם הזמן ניפרד מהמאפיינים ה"מיותרים" בחינוך.

שנמשיך לצמוח, ולשגשג וניפרד מהעוני והמצוקה.

שנעזור ונתמוך בחלש ובשונה ונשכח מאטימות הלב והאגוצנטריות. שנחזק את הערכים, המוסר והיושרה וניפטר מהשחיתות והסיאוב.

שנדע לקבל ולהכיר את השונה מאיתנו ונשכח מהדעות הקדומות והסטראוטיפים. שנמשיך לחיות ביחד כולנו על חלקת האדמה הנהדרת הזו ונוותר על הריבים, העימותים והמתח.

שנוכה בשלום אמיתי ומלא עם כל שכנינו ונשים מאחורינו את המלחמות הסבל והשכול.

אין לנו מדינה אחרת ולא נחליף אותך בעד שום הון!
בכבוד, בהערכה ובאהבה אין קץ חג שמח לך, מדינה אהובה.

גלעד גורן

מנהל קהילה- נוף אשדות

ממנהל הקהילה - המשך

ועד ההנהלה מביא לדיון והחלטה בחירה בין שתי חלופות.

חלופה א' – מומלצת ע"י ועד ההנהלה:

- האגודה לוקחת על עצמה את הפעלת הבריכה בקיץ 2018, מתוך כוונה (מותנה בהחלטה נוספת בנפרד) להכנס לשיפוץ הבריכה (בעלות של כ- 2.5 מ"ש"ח) לאחר סיום עונת הרחצה.
- עבור הפעלת הבריכה ב- 2018, ישלמו כל חברי האגודה תשלום נוסף של 75 ₪ לחודש, החל ממאי 2018 ועד דצמבר 2018 (סה"כ 600 ₪ לחבר).
- תכנית השיפוץ, מקורות המימון וההסדר המשפטי בין האגודה לקיבוץ בעניין, יובאו לדיון בחודשים הקרובים, לאחר השלמת הכנתם. הדיון בהם והחלטה האם להכנס לביצוע השיפוץ, ייערכו בנפרד, בהמשך שנת 2018.

חלופה ב'

האגודה הקהילתית **לא לוקחת** את האחריות על הפעלת הבריכה ב- 2018 ומכאן שגם לא את שיפוצה.

הסבר על כל אחת מהחלופות שהוצגו: **חלופה א' המומלצת ע"י ועד ההנהלה:**

- האגודה הקהילתית לוקחת את האחריות על הפעלת בריכת השחיה בקיץ הקרוב – 2018.
- הקיבוץ יעמיד את הבריכה לשימוש האגודה בלא תמורה.
- ייערך הסכם משפטי מתאים בין הקיבוץ לאגודה.
- התשלום עבור הפעלת הבריכה יהיה שווה וזהה לכל תושבי הישוב.
- האגודה תמנה צוות לניהול הבריכה. הצוות יורכב מתושבים מתנדבים.
- הבריכה תופעל בהתאם לכללים הרצ"ב. תקופת הפעלה בקיץ 2018 המשך בעמוד הבא

להפעלתה ע"י האגודה הקהילתית בעונה הקרובה – 2018, עבור כלל חברי האגודה. כמו כן, הקיבוץ הביע נכונותו להעמיד את הבריכה לרשות האגודה הקהילתית לטווח ארוך, בלא תמורה, לצורך שיפוץ והפעלה לטובת כלל תושבי הישוב.

לצורך קבלת אומדן של עלות שיפוץ מדויק ככל האפשר, נעזרנו לאחרונה במהנדס המתמחה בתכנון בניה ושיפוץ בריכות שחיה. המהנדס הציג בפנינו פרוגרמה של שיפוץ הבריכה וכן אומדן מקורב העומד על כ- 2.5 מיליון ₪ (כולל מע"מ).

רציונל:

בריכת השחיה מהווה את לב הישוב והקהילה בימי הקיץ.

ועד ההנהלה רואה בקיומה של בריכת שחיה באשדות נדבך חשוב בקיומה של קהילה אחת ויעד מרכזי המשרת את המטרה של גיבוש וחיזוק הקהילה.

בריכה פעילה, משופצת ותקנית תהיה גאוות הישוב ותשמש את הקהילה ביום-יום ולאירועים ומסיבות בימי הקיץ הלוהטים. בריכת שחיה גם מעלה בעקיפין גם את ערך הבתים של כל אחד ואחת מתושבי הישוב. שיפוץ הבריכה יאפשר הוזלת עלויות האחזקה והתפעול ובמקביל גם את הארכת משך הפעלה בכל שנה לכ- 4 חודשים ברציפות.

להבנתנו, ייבוש הבריכה (תרתני משמע) ואי הפעלתה בקיץ הקרוב ובכלל, תהיה מהלך כמעט בלתי הפיך ובכיה לדורות. הבריכה תהפוך במהירות למפגע סביבתי ובטיחותי במרכז הישוב. ההערכה היא כי חידוש הבריכה בעתיד והפעלתה מחדש, יהיה יקר באופן משמעותי.

לוי? לדיון והחלטה בנושא:

- **יום ג' 24/4/18** - אסיפה כללית בנושא הפעלת בריכת השחיה ע"י האגודה.
- **יום ו' 27/4/18** - קלפי כללית

ממנהל הקהילה - המשך

- ההחלטה על כך שתקבל ע"י חברי הקיבוץ בלבד.

- חברי האגודה (שאינם חברי קיבוץ) אשר ירצו להשתמש בבריכה (אם תופעל) יעשו זאת עפ"י הנוהלים והכללים שיקבעו ע"י מפעל הבריכה.

כאמור, ועד ההנהלה מציע וממליץ לכלל חברי האגודה הקהילתית 'נוף אשדות' לתמוך ולהצביע בחלופה א' – הפעלת הבריכה כבר בעונה הקרובה ע"י ובאחריות האגודה הקהילתית.

בואו והיו שותפים להחלטה זו.

גלעד גורן – מנהל קהילת 'נוף אשדות'

מזל טוב
לחן ואסר קליין
להולדת הבת זיו
אחות לדור וצוז
לאודי ומנחם כהן
להולדת הנכדה
לשרה דומא
להולדת הנ"נה
מזל טוב למשפחה!

תהיה כ-3 חודשים. הצוות יפרסם לציבור את שעות ההפעלה.

- כל חברי האגודה (וכן תושבים זמניים) יחוייבו בתוספת מס של 75 ₪ בחודש, עבור 'תפעול הבריכה', החל ממאי 2018 ועד סוף השנה.

- התשלום יהיה בנוסף לתשלום המס הקבוע לאגודה הקהילתית 'נוף אשדות'.

- התשלום יאפשר לחבר/תושב כניסה ושימור חופשי בבריכת השחיה, לו ולילדיו (עד גיל 21) במהלך כל עונת הרחצה.

- חבר אגודה יוכל לארח את אורחיו (עד 10 ובנוכחות המארח) ללא תשלום נוסף.

- במקביל להפעלת הבריכה, תפעל האגודה להכנת תכנית שיפוץ והתאמת בריכת השחיה לדרישות התקן בקיץ 2019 ואילך. הכוונה, שהשיפוץ ימומן מהכנסות שוטפות של הבריכה, מס של חברי האגודה (בשאיפה שיהיה נמוך ככל האפשר) ומהשתתפות גורמים נוספים אחרים, אשר בכוונתנו לתרום לנושא (כגון: הקיבוץ ועסקיו, ועד מקומי, טוטו, המשרד לפיתוח נגב-גליל, מועצה אזורית, תורמים וכיו"ב). תכנית זו תכלול הסכם משפטי מתאים בין האגודה לקיבוץ, לשימוש ארוך טווח של האגודה בבריכה.

חלופה ב'

- חברי האגודה מחליטים כי הם אינם מעוניינים לקחת אחריות על בריכת השחיה והפעלתה.

- ההחלטה האם תופעל הבריכה ע"י גורם אחר (קיבוץ, קבלן, יזם) או שלא תופעל כלל, תתקבל ע"י הקיבוץ בלבד ובאחריותו.

בחינוך החברתי

מכיוון שמסורת לא משנים כל כך בקלות, אז גם השנה אירחנו בחצר אשדות יעקב את ה"שוקחתן" המסורתי של ילדי עמק הירדן. בבוקר בהיר אחד התקבצו כ- 800 ילדים וילדים בגילאי אי-וי מכלל יישובי העמק על הדשא ממערב לבית קרפי למפגש מהנה של 'מכירה' ו'קניה' של משחקים, צעצועים, ועוד דברים ביצירה עצמית. כמדי שנה 'מכרו' הילדים מאכלים מעשה ידיהם וידי הוריהם (מכדורי שוקולד, דרך קאפקייקס ועד קניידלך). צריך לבוא ולראות איך הילדים של כולנו, יודעים להתמודד ולהסתדר בעצמם ביום נהדר שכזה. על המלאכה ניצחה יעל מייזלס מימרכז עידן' במועצה ולצידה סייעו ועמלו צוות המדריכים של החינוך החברתי באשדות. לסיום האירוע הועמדו הילדים על הדשא הגדול בחזית בית קרפ לצילום קבוצתי שהוקדש ליום ההולדת ה-70 של מדינת ישראל.

בנות ובני שכבת המצוות החלו את החופש עם הנסיעה המסורתית למצדה בליווי של ההורים. בשל אילוצים שונים, יצאו החברה בבוקר יום שבת כאשר פניהם אל חניון הלילה במצדה. בדרך עצרו בקמפוס גני טבע (הגן הבוטני לשעבר בתל אביב) וקיימו סדנה מרתקת ומקסימה בהנחיה של מדריכי ארגון ביני"ה "עץ החרוב המשפחתי". במסגרת הסדנה ביררו ההורים והילדים מה הם ממשיכים ומאמצים זה מזו, ומה הם מחדשים לעתיד. במה הם שונים ובמה הם דומים.

המשך בעמוד הבא

"פְּנֵה הַגָּשֶׁם, חֲלֹף, חֲלֹף לוֹ. עֲנֵן רִקִּיעַ, חֲלֹף, חֲלֹף לוֹ." (מתיתיהו שלם)

לפני כשבוע סיימנו את חופשת הפסח ואת הפעילות העניפה שהתקיימה במסגרתה. בימים אלו אנחנו עוסקים בציון יום הזיכרון לשואה ולגבורה ובהכנות לקראת יום הזיכרון לחללי צה"ל ונפגעי פעולות האיבה ולקראת חגיגות יום העצמאות.

כמדי שנה (וחופשה) גם השנה זימנה חופשת הפסח כר נרחב לפעילות מגוונת של הבתים והשכבות השונות וזאת בשילוב עם מזג האוויר ההפכפך, שליווה אותנו.

ילדי בית כולל 'אלהי' (אי) יצאו לטיול בשביל סובב כנרת באיזור קיבוץ האון. במהלך הטיול המשיכו הילדים לעסוק בנושא החודשי של 'איכות הסביבה', אספו לכלוך וניקו את הכנרת. בהמשך החופש הם ביקרו במוזיאון הדוידקה בבית אלפא ובגן היפני בקיבוץ חפציבה.

בבית כולל 'חצבי' (בי-גי) פתחו את החופש בבניית טאבון מבוץ ומתבן (בתוספת כמה אבנים לחיזוק). בהמשך החופשה נסעו ילדי הבית הכולל לבקר בגן-גורו ובמוזיאון 'חומה ומגדלי בניר דוד'. הילדים התנסו במלאכות היום יום של מקימי הקיבוץ, כגון כביסה ועוד. לקינוח החופש, טיילו הילדים ביער לוי אשכול וזכו להינות מהשפע שיש לטבע המקומי שלנו להציע.

ילדי בית כולל 'צפצפה' (די-וי) קיימו 'לילה הפוך' במסגרתו עברו דרך 'עשר המכות'. במהלך הלילה הם ביצעו סדרה של משימות משעשעות (ולא תמיד פשוטות), אשר סימלו את 'עשר המכות' - ביקור ברפת של המאוחד, לאיתור פרות חולות בדבר, הכנת פרסומת לתכשיר נגד כינים, שתיית שיקוי דם לטיהור היאור, מעבר חשוך במקלט של גן תאנה ועוד. בסיום המשימות, נחלקו הילדים לקבוצות קטנות, והמשיכו בהכנת ארוחה אל תוך הלילה.

בחינוך החברתי - המשך

אחד
הסממנים

המובהקים של חופשת הפסח בחברת הנעורים הינה המסע של בני ובנות י"א לפולין. השנה הצטרפה למסע דניאל, מדריכת הנעורים. יחד עם שלושת נציגי שכבת י"א מחברת הנעורים (ועוד נערות ונערים מאשדות יעקב) הם ביקרו בפולין ולקחו חלק במסע שמאורגן מדי שנה על ידי מרכז עידן בשיתוף עם 'בית ירח'.

בהמשך החופשה, קיימו נערות ונערי החברה 'סדר פסח' משל עצמם. לקראת הסדר הם ערכו הגדה פנימית מלאה בהומור (וגם עוקצנות, כמתבקש).

רק לשם הטעימה – אני מצרף את ארבעת (חמשת) הקושיות מן ההגדה:

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות מכל הלילות?

שבכל הלילות יש לנו בית קבוע, הלילה הזה הלילה הזה אנחנו הומלסים.

שבכל הלילות אנו רוקדים בפורים בקיבוץ, הלילה הזה הלילה הזה הצלחנו להתפלל.

שבכל הלילות אנו אוכלים בחד"א חתולים, הלילה הזה אנחנו אוכלים ארוחת מלכים.

שבכל הלילות מגיעים רק 5 ילדים, הלילה הזה הלילה כולנו מכבדים.

שבכל הלילות אנו מפסידים בתחרות עגלות, הלילה הזה אנחנו מנצחים.

בשבוע החולף ציינו את יום הזיכרון לשואה ולגבורה. העיסוק בנושא רגיש ומורכב כמו זיכרון השואה והנספים הופך להיות מאתגר

המשך בעמוד הבא

למחרת היום טיפסו הנערות והנערים אל פסגת המצדה וקיימו שם, משחק משימות שבסימום חשפו את אוצר הזהובים שהכינה להם המדריכה מיכל פרידר.

נערות ונערי השכבה הצעירה קיימו במהלך החופש מספר פעילויות עם היישובים השכנים לנו, בעיקר עם אפיקים ועם שער הגולן.

במהלך חול המועד, בהמלצתו של זיו אופיר, הם ביקרו במתחם הבריחה החדש בתחנת הרכבת הישנה (שמול המכללה) ועברו פעילות מהנה ומלמדת במסגרתה למדו על ההיסטוריה של העמק שלנו באופן חווייתי ומהנה.

נערות ונערי שכבה ח' החלו לעסוק בפרויקט סביבתי שלקחו על עצמם, לחדש ולשפץ את הגן האקולוגי שמאתורי חנות 2 לליידים על מנת שניתן יהיה להשתמש בו בעתיד. היעד של החבר'ה הינו השלמת הפרויקט עד ללי"ג בעומר, ואז לחנוך אותו לשימוש מערכת החינוך והציבור כאחד.

חופשת האביב, בשילוב עם חודשי האביב מהווה הזדמנות מצוינת לחניכי תנועות הנוער לצאת ולתור את הארץ. במהלך החופשה יצאו חניכי קן אשדות יעקב למגוון רחב של טיולים וספורים.

חניכי השכבה הצעירה (ד' ו-ו') יצאו ליומיים טיול במרחב הגלבווע. מזג האוויר ההפכפך לא הרתיע את החבר'ה, ואפילו לא הגשם שהם פגשו בבוקרו של יום ד'. החבר'ה חזרו שמחים ומרוצים עד מאוד וסער שיצא עימם עדכן כי הם היו על הכיפק ומאוד נהנו!

בני שכבה ח' יצאו לטיול 'עוטף ישראל' אי שם במרחבי עוטף עזה. במסגרת הטיול פגשו והכירו הנערים (ויחד עימם נערה אמיצה אחת) חבל ארץ שטרם נחשפו אליו, וביום השלישי לטיול קיימו פעילות תוכן והיכרות עם העיר שדרות והאתגרים השונים העומדים בפני תושביה.

בני ובנות שכבה ט' קיימו את מסע העלייה לתל חי, במסגרתו טיילו בחוליות קטנות במרחב הגליל העליון וסיימו את הטיול בחצר תל חי וברחבת ה'אריה השואגי'.

בחינוך החברתי - המשך

בימים אלו ממש, קיבלנו סכום כסף נוסף במסגרת תכנית 'ניצנים' של משרד החינוך ומשרד האוצר. הורים לילדים בכיתות א' ו-ב' יבחינו בזיכוי כספי בחשבונם המבוסס על כספים אלו, אשר התקבל מן המועצה.

לפני כשבועיים קיימנו פגישה ראשונית שעסקה באירוח קייטנת איל"ן בחברת הנעורים בקיץ. השנה תהיה זו הפעם ה-19 שבה מתארכת הקייטנה באשדות יעקב, וכפי שאמרה סמדר ינאי, אחרי שתברת הנעורים זכתה בפרס המועצה לא נותרה לנערות ולנערים אלא, להמשיך במפעל המפואר והמרשים של אירוח ילדי איל"ן במהלך חופשת הקיץ.

בעלי הזיכרון החד, עוד זוכרים את אירוע ראש השנה שהתקיים באתר נהריים. כזכור, הפקתו של האירוע התבצעה על ידי חברי הצוות הקהילתי במסגרת תכנית 'כזה ראה וחדש'. גם השנה הצוות איננו שוקט על שמריו ובימים אלו הולכות ונשלמות ההכנות לקיומו של מפעל חדש ומרענן בקהילת אשדות.

במסגרת מיזם זה נקים ונקיים פורום של שיח (להלן – "המעגל") במסגרתו נקיים פעילות תוכן והעמקה בתכנים רלוונטיים. בשלב זה התכנית הינה לקיים בליל חג השבועות (מוצאי שבת, 20/5) "תיקון ליל שבועות". כאמור המיזם נמצא בשלבי הגייה סופיים ובהמשך אפרט יותר על הפרטים אודותיו. הזמנה לקחת חלק במפגש ה"מעגל" תפורסם בהמשך.

רגע לפני אירועי יום הזיכרון לחללי צה"ל ונפגעי פעולות האיבה ולפני חגיגות יום העצמאות ה-70 למדינת ישראל, אני מבקש לאחל לכל אחת ואחד מחברי הקהילה יום עצמאות שמח.

אמנון אביגדור
חינוך חברתי – אשדות יעקב

במערכת החינוך החברתי אשר מקיפה חניכים במנעד גילאים כה גדול. עובדה זו מחייבת התאמה ותיווך נכון של התכנים לכל שכבת גיל בנפרד.

כחלק מהאירועים לציון יום הזיכרון, הקימו וארגנו מדריכי קן אשדות יעקב של הנוער העובד והלומד תערוכה בשם "מרד של תקווה". התערוכה הוצגה לציבור הרחב בבית קרפ ביום ג' האחרון.

במסגרת יום הפעילות השבועי של הקן, ביקרו בתערוכה חניכי שכבות השונות של הקן. הם עברו הדרכה בתערוכה על ידי מדריכי הקן.

כחלק משיתוף הפעולה של הקן עם מערכת החינוך החברתי הוזמנו לבקר בתערוכה גם חניכי בית כולל 'חצב' שבמסגרת ביקורם כתבו מכתבים.

ב'אשדוטף'

ישראל שלי / יוסי גיספן

אכץ שמייט ויט, פרח באדער
 זיט, חיטה, שצורה וזט דעס
 רימון, תאנה ותמר
 היום יוט הולדת וזט לארץ אבותיי
 בהורה סוחפת, נצא באחול
 ויחד נשיר צד בלי די.

סובו מצאליט, שירו לה
 היולאליט
 מי לו חולצת בעין השניט,
 ישראל עלי
 הדליקו האורות, שירו בכיכרות
 הניכו למצלה את כל הדאליט
 ישראל עלי

שבו אלייק לכאן מקצווי תהא
 באנו לבנות בק ולהיבנות
 ארץ ישראל
 דעל כחול-לבן, מאן דוד סמאק
 ירושליט בירה לצולאט,
 נזר על אור לראק.

סובו מצאליט, שירו לה...

רגע לפני חג הפסח התכנסה כל קהילת
 'אשדוטף', מבית התינוקות ועד הגנים
 הבוגרים, להרמת כוסית מערכתית.

נפגשנו בשטח שבין 'גן רימון' לספריה, כל
 קבוצה עם מחצלת משלה, הכנו ואכלנו
 פיתות בטאבון, נהנינו משירי אביב ושירי חג
 ומזג אויר משמח.

תודה להורים שהתנדבו ותיפעלו את עמדת
 הטאבונים היה לנו בוקר נפלא ונראה
 שהתחילה לה מסורת חדשה.

ימי החג עברו עלינו בנעימים. ברוב הבתים
 הייתה נוכחות נמוכה של ילדים אך מי
 שהגיע נהנה מסדר יום מותאם לרוח החג
 והעונה.

ביום שני 7.5.18 תתקיים אסיפת הורים
 לכלל ההורים שילדיהם יתחנכו ב'אשדוטף'
 בשנת הלימודים תשע"ט. בערב זה אציג את
 ייעדי ומבנה המערכת לשנה הבאה.

נותרו מקומות לילדיי 2017-2018,
 המעוניינים להירשם מוזמנים ליצור עימי
 קשר.

אני מזמינה איכם לחפש אותנו בפייסבוק,
 לעשות לייק ולשתף פוסטים רלוונטים.

חפשו אשדוטף-חינוך קיבוצי לגיל הרך
[/https://www.facebook.com/ashdotaf](https://www.facebook.com/ashdotaf)

ביום שני 21.5.18, איסרו חג שבועות, מערכת
 'אשדוטף' תהיה סגורה לרגל יציאת הצוות
 ליום העשרה.

מאחלת לכולנו ימים של עוז וגבורה,

ורד כהן
 מנהלת 'אשדוטף'

עוזבים את הבית עדויות מצמררות מפינויה של אשדות

בינתיים התחילו שוב יריות, בא משוריין. הצופה בבית הרגיש כנראה בתאונה והחיש עזרה. המשוריין אסף את הילדים והביאם ל'מעגן'.

במעגן נכנסו למקלט חשוך. נמצאה מנורת נפט שבורה, הדליקה וערכו מפקד של התינוקות. בכל מחלקה חסרו מספר תינוקות ולא היה ברור במקלט החשוך, אם אין רואים את החסרים או שנסעו הלאה מזה. חברים ממעגן חיפוש גזיות של בית הילדים שלהם שכבר פונה. חברות הכינו מעט דייסה לקטנים, והמסכנים התנפלו עליה שלא תאבד, וברעבתנות, שמרו על כל טיפה שלא תאבד, נמצאו מעט סדינים ישנים, ניקו את התינוקות. התחילו להוציא ילד ולבדוק את מצבו והנה אחד שוכב מתעלף ולא נותרה בו כמעט נשימה, והשני מעולף למחצה. הוציאו מדי פעם תינוק אחר לאויר החופשי למען ינפש.

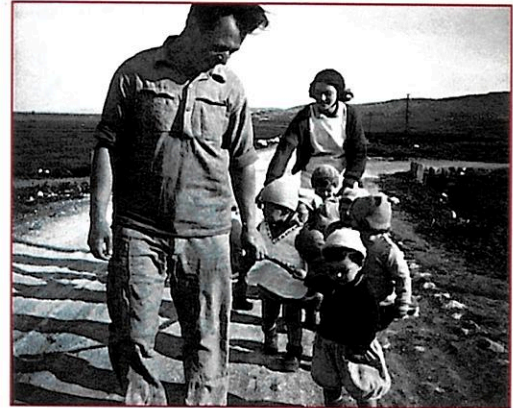
והנה משהו מוזר מפרפר שם באפלה בפינת המקלט: אחד קטן נפל בין הלוחות כשראשו למטה ורגליו למעלה, ובמקרה נתגלה הדבר ובדרך נס זכה לשוב איתנו כיום חי ושלם הביתה.

לפנות ערב הועלו שוב על המכונית. החברות זחלו על ארבע ומיששו בכל המקלט שלא תשכח חס וחלילה נפש קטנה, הושיבו אותם במכונית הגדולים, גם אלה שלא ידעו עדיין ישיבה מהי והמשיכו בנדודיהם.

גורל אחר, אך דומה לזה, היה גורלם של שאר הילדים.

אחרי נסיעה ארוכה וממושכת של שעותיים הגענו לקבוצת כנרת. חלק מהמכוניות עברו עדיין בשלום ואת האחרות ליוו הפגזים. ידע האויב יפה את הנעשה ובמי הוא יורה, ואוי להם לקליעיו שלא ידעו לפגוע במטרה מסוכנת כל כך, במאות ילדים הנוודים מביתם. לעת עתה עצרונו חברי קב' כנרת לכשהגענו לחצר. והרבה ידיים מושטות תפשו בהם בילדים והניסו למקלטים בכנרת – אשר קלט אליו מאות תינוקות של כל עמה"י

המשך בעמוד הבא

יצאנו לדרך. המכוניות עם התינוקות והגמולים מכוסות ברזנטים. צפיפות ומחנק. ככי וצעקות. אין מי שיחזיק את הילדים על הידיים והם מתגלגלים על המזרונים שעל קרקע המכוניות. אין יודעים מה מתרחש בחוץ. שומעים רק את טירטור מנועי המטוסים והד רעמיהם של פגזי התותחים. נוסעים בדרכים עקלקלות, הכביש הראשי חשו מדי ונמצא בטווח היריות. והן צהרי-יום עכשיו. נוסעים ונוסעים, נדמה – נצחים.

מכונית אחת ובה תינוקות קטנים נעצה בדרך. לא הוגד לחברות מדוע נעמדה אולם הנהג הודיע, כי יש להוציא את התינוקות, חשדו החברות כי נפגעה המכונית אולם לא הרבו לשאול. הוצאו התינוקות, ונתברר כי אין מספיק מבוגרים להחזיק אותם, אפילו לא מבוגר לכל שני תינוקות. החוס גדול, השמש לוהטת. התינוקות עייפים אחרי 3 ימי מקלט. והיום כמעט שלא אכלו, והעיקר – עומדים על אם הדרך ללא כל אבטחה. עברו מכוניות אחדות מלאות וגדושות, כל אחת אספה מספר תינוקות עם אמהות.

מי ידע ומי יראה ללב המטפלות היוצאות לדרך כזאת עם תינוקות רכים והם מתפזרים לכל רוח ואין היא יכולה יותר לפרוש את כנפיה עליהם ואין היא יכולה להעיף את מבטיה עליהם ולשמרם, והן היא, רק היא לקחה אותם מידי אבא ואמא, ומי יודע איפה תמצאם ומה יאונה להם בדרך והיא לא הספיקה אפילו לומר משהו והם נחטפו מידה ונעלמו.

עוזבים את הבית - המשך

אולם משום-מה לא זכינו אנחנו, זכו בזאת אפילו נערים ממשק אחר אולם שלנו המשיכו לשכב במרתף עד שהחשיך היום ושוב נסענו במכונית-משא פתוחה, כשהם שוכבים, הילדים, זה על זה, ורק בנס לא נופצו הראשים הקטנים הרכבים אלא בני הבטון כשהוצאו משם בחשיכה.

החשיך עלינו היום, ולילה אפל אפנו בדרך. וכל בית-הילדים שלנו על מאות ילדיו נע ונד ומחפש לו מקלט, וככל שהרחקנו מביתנו כן גדלה המועקה וכן חשנו יותר את כובד העוול ואת גודל האחריות שהטלנו על עצמנו.

הגענו עד שערי יגור והופנינו אליה. בית חם וטוב וזרועות אוהבות קלטונו לתוכן.

רבקה פקר

מזכרונות מיכה תמיר:

סביב הקיבוץ סערה המלחמה. בחצרו נפלו פגזים. מטוסים הפציצו את כל האזור. משאיות התגנבו ועמסו במהירות את הילדים שעד גיל 12. שמועת הפינוי פשטה מפה לאוזן וחלק מההורים עזבו הכל ובאו. "אתם לא תקחו ממני את הבן שלי!!" פרצה אחת מהאמהות בצעקות קורעות לב. האחרות נקלעו בין הדתף להסחף בסערת רגשות לבין השליטה העצמית, אשר מצאה לה מוצא בהרגעת החברה הנסערת.

המשך בעמוד הבא

– לא נוצר העם שיוכל לספר עליו נאמנה, ודומני – לא נברא אדם בעל לב אבן שלא היה מזדעזע למראהו ושלא יזיל דמעה עליו. במורד הגבעה עמד לו בית גדול בעצם בניינו, יסודו יצוק על עמודים, ומתחת לעמודים, על חתיכת בטון וחלקי אבנים, על חול וסיד, בכוכים שאי אפשר כמעט לזקוף את הקומה בהם, שם שכבו שעות על שעות מאות תינוקות וטף. אמנם פרשו להם קצת מזרונים שהורדו מהמכונות, אולם מי זה יכול להשגיח עליהם על הקטנים והלא רעבים הם מאד וכל הבא ביד הולך מיד לפה.

החברות בקב' כנרת גוייסו כמעט כולן לעזרת ה'פליטים' ועשו את כל מה שיכלו להקל עלינו, אולם מה יכלו לעשות ואנו הן היינו רבים כל-כך וכל קבוצת ילדים שתתה מספל אחד מבלי לנקותו ומבלי להדיחו, וצר היה למטפלות, שרגילות כל-כך בצחצוח, בנקיון ובטוהר מסביב לבני טיפוחן, לראות בכך. מה חרד לבן לקטנים – האם יעמדו בזה, האם לא יחלו ולא יפגעו קשה? הן רבה האחריות, הרי יש גם גבול לכח סבלם של קטנטנים אלה, והדבר נמשך כבר ארבעה ימים תמימים ללא הפסקה.

וילדי הגנים, וביה"ס כולו – בתעלות. כל חצר כנרת מבוותרת תעלות, מלאות וגדושות ילדים קטנים וגדולים, נוער ומבוגרים, והאווירונים חגים וטסים בלי הרף. והנה גם קרב אוירי מתחולל, הופיע אחד שלנו והחל רודף אחרי האוייב. ועיני הקטנים הסופגות אל קרבן את כל הבלהות האלה. כאן, בכנרת ידענו והבינונו את אשר קרה – צמח נפלה. והאוייב קרוב, קרוב מאד לשערינו. ורבים נפלו. וחרדה בלב שאולי גם יצחק שלנו בין הנופלים, ראוהו פצוע. ואולי גם אלכס. אין הלב נוטה להאמין, האמנם לא די לנו ביתומים קטנים שמספרם כבר די גדול אצלנו, האמנם מחכה גורל זה לעוד שתי בנות תביבות. שתקנו. לא הגדנו מאומה לכל יודע הדבר לאיש זולתנו. ואולי בכל זאת אין אמת בבשורת-איוב זו.

לפנות ערב החלו לזוז. באו אוטובוסים לקחת את הילדים ולהסיעם הרחק מכאן, לחיפה המשוחררת. קיוינו כי מכאן תהא נסיעתנו נוחה יותר ואנושית יותר, מגיע להם לילדינו לנסוע נסיעה טובה יותר מזו שהיתה עד כה,

עוזבים את הבית - המשך

אבק קטנות, מלוות בזמזום אופייני של נתזי קליעים.

"מהר אל תוך מטע הזיתים!" הורה המלווה לנהג. "לקפוץ מהר מהאוטו ולשכב על האדמה ולא לזוז!" פקד על הילדים.

"חזור מיד לכאן! שכב על האדמה!" צעקה מטפלת על ילד, שקם לחזור למשאית. "לא רוצה. נמאס לי כבר. אני רוצה הביתה!" צעק. בטרם הספיק להתרחק, הסתער עליו המלווה והכריעו על מקומו. הילד פרץ בבכי.

"אתם תעשו עכשיו מה שאומרים לכם!" גער בו. "כולנו יכולים להיפגע כאן. אף אחד לא יזוז! כולם ישכבו וזהו!" "אבל אני צריך פיפי," בכה הילד. "אז תעשה פיפי הצידה בשכיבה."

לאט לאט הוסטו היריות הלאה משם. לא פסקו, אך קולות הנפץ הועמו. טיפסו במהירות על ארגז המשאית, תוך מריבות על מקום שנתפש על ידי אחר ודחיקות ישבנים זה בזה.

נכנסו ל"קבוצת כנרת" והצטרפו להתגודדות גדולה מאד של מפונים, מכל עמק הירדן. המשאיות הובלו למקומות מסתור, בנוף העצים הגבוהים. המפונים פוזרו והושבו, בכל מקום שסיפק מחסה כלשהו.

"שמעתי שחלק מנוסעי המשאית שיצאה לפנינו נפצעו." אמר אחד המלווים. "באמת? ויודעים פרטים?"

"לא. המצב לא ידוע. רק יודעים שנפגעה ונעצרה. הם המשיכו ברגל לעבר יבנאל. כל משאית היוצאת מכאן, ללא הבדל מאיזה משק, תאסוף מספר ילדים בדרך... מחכים כאן עד רדת החשכה ונצא בשיירה ללא אורות... את יודעת שלא היו יותר משאיות? הילדים היותר גדולים והנשים הבלתי לוחמות, מפונים ברגל. הם עולים דרך מנחמיה ליבנאל."

המשך בעמוד הבא

חלק מהילדים כבר ישבו על רצפת המשאית ואחרים חיכו לתורם לידה. באותו רגע, עברו ברעש נורא שלושה מטוסים מנמיכי טוס. פלצות אחזה באנשים.

"להחזיר את כולם לתעלות! אם ראו אותנו, ישונו להפציץ!"

"מה אתם עושים?!" צעק אב, חיוור כסיד, "מה אתם עושים?! איך אני יכול...? מה עם הילדים הגדולים? מדוע לא לוקחים גם את הגדולים?!" המשיד וזעק בקול שהלך וגבר. החל מתרוצץ אנה ואנה ללא מטרה, עד שאשתו נטלתהו משם בבכי נורא.

הילדים הועברו במהירות מיד ליד והתכרבלו זה בזה בתעלות הסמוכות. לאחר דקות ארוכות, כאשר נראה היה שהטייסים העיראקים לא הבחינו בתכונה, או שתחמושתם אזלה, הועמסו שוב על המשאית. הילדים השתאו נוכח ההתרגשות. פשר המהומה לא היה מובן להם. הרי הכל מערבולת של משחק גדול, הגדול ביותר שהשתתפו בו אי פעם, ואשר כלל הפעם גם את המבוגרים. חבטות פצצות ופגזים, אשר עד עתה לא חזו בפגיעתם בסביבתם הקרובה, תרמו נופך דרמטי להצגת הענק.

המשאית יצאה את גדר הקיבוץ משער צדדי. "הי! הוא נוסע על מגרש הכדורגל! זה אסור!" קראו הילדים במחאה. המטפלות והבחור שנסעו אתם, התבוננו זה בזה ושתקו. כאשר רחקו ממסתור העצים והבתים, נפתח שדה הראייה. עמק הירדן - מצמח ועד גשר, ועד נהריים, היה עשן כולו. האוויר היה סמיך ודהוי. אור השמש עומעם על ידי העשן.

מדי פעם, גברו נפצי פגזים ומשקי יריות נשק קל, על רעש המשאית.

מלווה חמוש באקדח, ישב ליד הנהג והנחה לנסוע בדרכי עפר, בתוך מטעים ופרדסים. "סע לאט - שלא נעלה אבק, למנוע גילוי."

כשעברו במנחמיה, צפו בהם תושביה מעל לגדרות האבן שלהם. בשדות נראו הצפות מצינורות מים שנבקעו מפגיעת פצצות. משם, המשיכו לקבוצת כנרת. מצפון הלך וקרר רעש נפצי יריות. פה ושם נראו פטריות

עוזבים את הבית - המשך

ליבנאל יכולנו לראות את חגיגת האש ותזמורת של פצצים. זוכרת היטב את הפינוי דרך נחל יבנאל ליגור, שם פגשנו גם את הפרות של אשדות. מאוחר יותר ביקרתי בחיפה וראיתי מראות שלא ניתן לשכוח. את הילדים הקטנים שיכנו במלון וייץ בעיר בתחתית, וכשבאתי לבקר את יובל אחי, שהיה אז בן שנה, מצאתי ילד עומד בלול בחוץ, כולו מוקף זבובים ובוכה, ובלי אמא, שהיתה באותה עת מטפלת של חברת הנוער אותם פינו לקרית חיים, והיה ברור שאמא תימצא איתם. ביגור פינו עבורנו חדרים של בני משק, שנאלצו ללכת לישון בבית הוריהם וכל יום רטנו בפנינו וכעסו למה אנחנו מנשלים אותם מחדריהם. זה התאים לקיבוצניקים של אז. כעבור חודש חזרנו מירהליה ואני לאשדות, לרגל הלווייתו של מהרשק, שבתו היתה בת כיתה שלנו, ואז נשארנו. המצב כבר היה רגוע יחסית, אבל כל הזמן נשמעו יריות ברקע ולכן ישנתי בכל אותה תקופה במקלט. **עודד גפני** מזכיר שבלילה של הפינוי התנהל בצמח קרב כבד מול כוחות סוריים, ואפשר שהדי הירי והפיצוצים שנשמעו בעת הפינוי מקורם משם.

בשער הגולן ומסדה מלקקים עד היום את פצעי הפינוי החפוז: "בליל הכרזת המדינה, ה-14 למאי 1948, החברים שרו ורקדו בחדר האוכל וב-15 למאי 48, הותקף הקיבוץ ע"י הכוח הסורי שפלש לעמק-הירדן. לאחר שני ימי לחימה, הסורים כבשו את משטרת צמח בקרב קשה. בלילה פונו הילדים והנשים ליבנאל ומשם לחיפה. חברי שער-הגולן הרגישו מופקרים, לאחר שכוחות חי"ש שתגברו אותם הוצאו לבלימת ההתקפה הסורית בדגניה. בכאב רב החליטו לעזוב את הקיבוץ ולעבור לקיבוץ אפיקים. משם ראו איך עמל של עשור נבזז, נהרס ונשרף עד היסוד. למחרת התעשתו החברים וחזרו לקיבוץ, שם מצאו הרס וחורבן".

המשך בעמוד הבא

לקראת הבוקר הגיעו ליעדם. ילדי בית הספר השתכנו ביגור והקטנים יותר בבית הספר 'גאולה' בחיפה. כעבור חצי שנה שבו כולם הביתה.

ילדי אשדות על רצפת ביה"ס 'גאולה'

טובה שימרון זוכרת היטב את אותו הלילה שלאחריו רוב החברות וחלק מהחברים וחברות הנוער עוזבים את הבית. קבוצות קבוצות מסתדרים החברים בחצר, קודרים, מדוכאים ותוהים: הגם פה, גם בארצנו, נעקור מביתנו. הכנות אחרונות לדרך, לצעידה בשבילים סמויים מעין זר. גדול צער הפרידה. כה יקר לך עכשיו כל אחד מהחברים, כה קרוב. בלב מקנן הפחד: שמא לא נראה שנית, מי יודע מה יעד לנו הגורל, גם היוצאים וגם הנשארים כובשים דמעות מבקשות לפרוץ. יצאו אחרוני היוצאים. בחצר שקט עד כדי אימה, החברים מתהלכים כצללים, ופתאום, באורח פלא, שמעת בלבך קול: הן ישובו כולם, ולא ירחק היום ההוא. ויודע אתה כי עליך להגן ולשמור על המשק ועל החברה במסירות, בנאמנות ובאהבה לאותו הרגע בו ישובו כולם.

והנה שבו, ובלב כולנו היום הברכה – התפילה: מי יתן ולא יעקור עוד איש מאיתנו, מהבית ונשב לבטח על אדמתנו להמשיך במפעל וביצירה.

מוסיפה פרטים **נטע ענבי גרינבאום**, באותם ימים נערה בת 14 וחצי:

כשיצאנו מאשדות משטרת גשר נפלה, הערבים בשער הגולן, ובזמן ההליכה ברגל

עוזבים את הבית - המשך

שבו אחרוני ילדינו 'הגולים' ובזה נשלמה פרשת אשדות שבחיפה, מקץ שבועות מספר לאחר סיום פרשת אשדות שביגור. וביום שובם שמחנו שמחה שניה: היום לו ציפינו הנה הגיע. כולם, מקטן ועד גדול, חזרו הביתה. תמה פרשה רוויית סבל שעברה על ילדינו, על הבוגרים אשר ליוונו, על ההורים אשר נותקו מילדיהם ועל כל חברתנו שנתפרדה ונתפצלה לשלוש מחנות. שוב הננו מסובים יחד, ובלב כולנו הרגשת אושר וחג, כי למרות כל אשר עבר עלינו: חיי פליטות על כל הכרוך בהם, הפגיעות שנפגע המשק שלנו, הלא מצאו הילדים והחברים ששבו אל ביתם עומד על תילו. הוא לא נהרס. אמנם מאמצים רבים עלינו להשקיע בכדי לתקן את פגיעותינו, ועשה נעשה זאת. הילדים בריאים וחמודים, שוב מלאה החצר אותם את רעש המרנין. עכשיו בשוב אחרוני הילדים הביתה, מזדקר לפני בכל מוראו וקדרותו אותו היום, והוא הרביעי במניין במלחמתנו עם צבאות ערב שקמו עלינו. פתאום נתקבלה הפקודה להוציא את הילדים מהבית ומיד. ותוך שעה קצרה עוזבת מחלקה אחרי מחלקה את חצר המשק. הרגשת צער אופפת את כולנו. בלב מכרסם החשש, האם לחוף מבטחים אנו משלחים אותם? והדרך? הן בחזקת סכנה היא, אך לא יהין איש להביע את אשר יחרש לבו. הן עלינו להיות חזקים, המלחמה עוד לפנינו.

הנזקים באשדות המופגזת

ברוריה שרון: זוכרת שנסענו עם המשאית. זוכרת חושך ובאיזה מקום, משהו כמו מרחק עד אמריקה, זוכרת שעוצרים אותנו ונכנסים מתחת לאיזה בית. הזכרון הבא שלי הוא בית ספר גאולה בחיפה. בין לבין הכל נמחק. לא זוכרת את הדרך. זוכרת פחד ועצירה בעקבות ארוע מפחיד. בדיעבד נודע לי שירו על השיירה. ואז הורידו אותנו. הגדולים נסעו ליגור הקטנים כולל אותי לבית ספר גאולה. אין לי משם זכרונות נעימים במיוחד. זוכרת אולם גדול עם הרבה מאד מיטות. מעולם לא דיברתי עם אמא שלי על הפינוי. זוכרת שהיא באה לבקר בגאולה ונורא שמחה.

אשדות מתגוננת

טובה שימרון ז"ל: כחברת מזכירות היה לי ברור שאני נשארת כאן ולא מתפנה. אותן החברות שנשארו, דאגנו שבשישי יהיו פרחים על השולחנות ושיהיה מה לאכול מהלול כי לנסוע לטבריה היה מסוכן. לא יודעת להגיד ממרחק השנים אם הוצאת הילדים מאשדות היתה הכרחית, אבל ברור שזו לא היתה החלטה מקומית. עובדה שבשער הגולן מסדה פינו את כולם ועד היום לא ברור מי נתן את ההוראה. שלושת ילדיי היו מחוץ לאשדות: שאול ושלומית בחיפה, דן ביגור (משם 'ברח' מהר מאד וחזר הביתה בכוחות עצמו).

שמחה מהולה בעצב

ימים ראשונים של השנה החדשה זיכו את משקנו בשני מאורעות, הראויים לציון של שמחה.

עוזבים את הבית - המשך

ישובו כשוב הלוחם לכפרו ואל שדהו וסדנתו, שעליהם נטושה המערכה ובהם טעם ומערכה.

שומרים במשלט על אשדות

והנה עוד עדות מצמרת של פינוי,

הפעם מבית זרע

מיד למחרת הכרזת המדינה פרצו קרבות דמים בכל הארץ, ההגנה החליטה לפנות את כל האוכלוסייה הבלתי לוחמת מאזורי הקרבות.

מאזור עמק הירדן והגליל העליון פונו מרבית הישובים לעיר חיפה. ידוע לי כי גם בדרום הארץ פונו ישובים אבל אני לא יודעת לאן בדיוק. על כל פנים, ביום אחד, העיר חיפה הצטרכה לקלוט אלפי מפונים. זאת ללא כל התראה מוקדמת.

אני יודעת שאצלנו למשל מהרגע שהתקבלה ההודעה עד הרגע שהוצאו הילדים, האמהות ושאר הבלתי לוחמים, עברה בדיוק רבע שעה. מה שאומר שיצאו עם מה שיש באותו רגע ובחפזון נוראי. כמעט ולא ארזו דבר.

הקרבות היו נוראים עם המון הרוגים. לא ניתן היה לנסוע דרך צמח ולכן נסעו דרך מנחמיה ושם חצו את הירדן ונסעו לכיוון קבוצת כנרת.

סוף בעמוד הבא

בשוב הילדים הביתה

היום לו ציפינו הנה הגיע. כולם, מקטן ועד גדול, חזרו הביתה. תמה פרשה רוויית סבל שעברה על ילדינו, על הבוגרים אשר ליוו אותם, על ההורים אשר נותקו מילדיהם ועל כל חברתנו שנתפרדה ונתפצלה לשלוש מחנות. שוב הננו מסובים יחד, ובלב כולנו הרגשת אושר וחג, כי למרות כל אשר עבר עלינו: חיי פליטות על כל הכרוך בהם, הפגיעות שנפגע המשק שלנו, הלא מצאו הילדים והחברים ששבו אל ביתם עומד על תילו. הוא לא נהרס. אמנם מאמצים רבים עלינו להשקיע בכדי לתקן את פגיעותיו, ועשה נעשה זאת. הילדים בריאים וחמודים, שוב מלאה החצר אותם את רעשם המרנין.

עכשיו בשוב אחרוני הילדים הביתה, מזדקר לפני בכל מוראו וקדרותו אותו היום, והוא הרביעי במניין במלחמתנו עם צבאות ערב שקמו עלינו. פתאום נתקבלה הפקודה להוציא את הילדים מהבית ומיד. ותוך שעה קצרה עוזבת מחלקה אחרי מחלקה את חצר המשק. הרגשת צער אופפת את כולנו. בלב מכרסם החשש, האם לחוף מבטחים אנו משלחים אותם? והדרך? הן בחזקת סכנה היא, אך לא יהין איש להביע את אשר יחפש לבו. הן עלינו להיות חזקים, המלחמה עוד לפנינו.

טובה שימרון

חוזרים לשיגרה

13 מבנינו ובנותינו פתחו פרשה חדשה: נכנסו למשק כחברים, נצטרפו להסתדרות ולקיבוץ. מהם 9 שסיימו השנה את ביה"ס שלנו, למעשה: בוגרי המחזור הראשון. אילו זכינו ודאי היינו חוגגים בשעתו חג כפול ומשולש זה: של ביה"ס, של הבנים ושל המשק. אך ימי החירום והמערכה דחו כל חג ואף הוציאו את הבנים מהבית לרחבי הארץ הלוחמת. בעבודה, בשדה ובסדנא אמרנו להקביל פני חברינו הצעירים, והנה לחגיגת כינסתם למשק באו מכל הארץ, מן המשלט ומן החזית. אכן גם בהיותם מחוץ לבית בני הבית הגדול הזה הם, בשליחותו הם עושים (ואם גם נטשו ויכוחים על הליכתם, ואולי יש גם מי שמהרהר אחריה גם עתה), ואל הבית הזה

עוזבים את הבית - המשך

חברים בודקים 'מה חדש באשדות'

חברות אשדות על המשמר במשלט

כשהתחילו המשאיות לעלות על הכביש לכיוון יבנאל, תותחי האויב ירו עליהם. מי

שהצליח לעבור, נסע הלאה לחיפה. הילדים בני האחת עשרה, שתיים עשרה ושלוש עשרה כולל נשים צעירות בהריון שזה עתה עלו ארצה מאירופה - עלו למעלה ברגל דרך ואדי יבנאל, כשכדורים ופגזים חולפים מעליהם.

מספרים אצלנו על אחת הנשים ההרות, שהגיעה אחרי מלחמת העולם השנייה מאירופה, שברגע מסוים היא התיישבה על אבן ואמרה: "ברחתי מספיק ואני יותר לא מוכנה לברוח, אני נשארת כאן ומה שיקרה, יקרה". היו אלה הילדים הצעירים ששכנעו אותה להמשיך אתם את המסע, ואני תוהה מאיפה היתה להם תחושת האחריות הזו שהם לא משאירים אותה לבד שם בוואדי. הם עלו למעלה לצומת פוריה ושם פגשו את המשאיות שהצליחו לעבור ולקחו אותם לחיפה. מה שחשוב לי מאד לציין זה שגם מעט המבוגרים שנשארו עדיין בחיים ומסוגלים לספר וגם הילדים, כולם זוכרים קבלת פנים מדהימה בחיפה. באיזה חום קיבלו אותם וכיצד התגייסה האוכלוסייה לעזור להם וכמה רצו לתת להם. בלי סוף. מי ארגן את כל קבלת הפנים הזו מי דאג להלין אותם בבתי הספר ובכל מיני מקומות אחרים, להביא מיטות שולחנות, כסאות ועוד, לא ידוע. בארכיון חיפה אין ולו מילה אחת כתובה על כך. ותחשבי שלא רק ילדי בית זרע באו. היו שם אלפי ילדים ומבוגרים מכל הצפון והיה צריך תוך יום או יומיים לארגן זאת. נראה לי שאזרחי חיפה ועירית חיפה שהיו שם בשעות קשות אלה ראויים שנוזכר את נתינתם ונוזכיר אותה. ככל שרק ניתן.

דבורה גל - מארגנת המסע.

ערך: אבנרון

הקלדה, עריכה טכנית ותמונות: אירית גל
תמונות באדיבות ארכיונו. תודה לשאול.

גלות הבקר – 1948 מתוך יומני אשדות

הראשונה. לילה אחד עלה בידינו לגייס 3 מכוניות ולהעמיס עליהן כ-30 עד 60 ראש, עד שהועבר מרבית הבקר. עדיין זכורים לי אותם הלילות של העמסת הבקר שהתנגד ולא רצה ללכת ליגלותי עד שכפו עליו בחוזק יד ובכל מיני תחבולות. זכורה הנסיעה בלילות-החושך בדרך העקיפין, שאף לאור היום סכנה לעבור בה, ויותר מכל זכורה אותה צחנת מוות שהפיצו הפגרים הלבנים שנראו כסיוט-בלהות בסביבות הדגניות, צחנה שהתפשטה מבית-זרע ועד בואך למעלה הר יבניאל.

עם ערוב היום היו המכוניות יוצאות את חיפה-יגור, שלנו ומשל יגור ושל משקים אחרים שבאו לעזרתנו. עמה"י עמד כל אותם הימים בסימן קרבות והפצצות ומשבאטי יבניאלה-מסחה עליך לחקור את המצב, הדרך, לחכות עד היעלם הירח למען ישופך החושך! בין תשע לעשר מגיעים אשדותה ומתחילה פרשת היאבקות עם בני הבקר עד שמעמיסים אותם על המכוניות ורק בשתיים-שלוש אחר חצות אתה זו בתזרה, לעבור שוב את דרך היסורים, הפעם עמוס רכוש רב ויקר. לאט לאט ובקשיים רבים התאסף והלך רוב העדר ביגור. לא עברה הדרך ללא תקלות: בדרך נס לא קרה אסון והמלווים והבקר יצאו בשלום.

פרשת 'גלותי' הבקר וחיי 'הגולה' ביגור כתובה וחתומה ברוב זיעה ועמל של החברים שנשאו בעול קיום הרפת ביגור.

עם הפינוי השארנו רפת אחת לצרכי אספקת אנשי המקום ועם הרפת נשארה ברכה, שנשאה בכאב ובצער את השקט והשממון של המשק המפונה ולא נפרדה ממנו אף ליום. אכן צרות לא חסרו, ואף חלב ושמנת לא חסרו... ועתה משזכינו להחזיר את הישוב וגם את הבקר – הבה נחזק זרועותינו במאמץ משותף לרפא הפצעים, לבצר את הרפת, את המשק כולו.

יעקב שורצמן

סוף בעמוד הבא

קשה להאמין שבעת מלחמה, כאשר הבית בסכנה קיומית וילדיך מפונים לעורף החיפאי הספק בטוח, יהיה מי שיעלה על דעתו מבצע מורכב ומסובך לא פחות, של העברת הבקר, פרות ככבשים, למקום מבטחים – מבצע חסר תקדים המצריך תושיה לצד הבנה, שמדובר בצעד הכרחי כדי למנוע מגפות שמקורן בבהמות מתות או פצועות, אך בעיקר על מנת לשמר את מקורות הייצור לימים שאחרי המלחמה.

עם פינוי הישוב 'הבלתי לוחם' הוברר, שיש לעשות בכל הכוח להצלת ענפי המשק החיוניים והמרכזיים, לבלי לתת שתהיה בהם יד ההרס. שאלת פינוי בעלי-החיים, הצאן והבקר, הועמדה בכל חריפותה. ראינו איזו שמות נעשה בעדרה של קבי גשר אחרי ההפגזה. ידענו, כי מלבד הנזק שבאובדן הבקר קיימים נזקי-עקיפין, סיכון בריאות הישוב ע"י נבלות ופגרים, חוסר אפשרות של מתן כל הגנה לחי ודיכאון הרוח שבא בעקבות כך. ידענו, שכל זה קשה לכח המתגונן שבבית. ואף על פי כן עברו ימים בויכוחים ובתיכנון ורק אחר שבמשק שכן נפגעו בהמות רבות הוחל בפעולת הפינוי ממש.

לא קל היה הדבר לפנות קרוב ל-300 ראש בקר באותם הימים כשהיינו כמעט מנותקים מן העולם ורק שעות ליל קיץ הקצרים ניתנו לנו לפעולה ואף הם בתנאי דרך-לא-דרך. ידענו, הבקר המפונק שלנו, שאינו רגיל בהליכה יותר מדי אמות, אינו יכול ללכת אך מאידך חסרו אמצעי-תחבורה, ולא היתה אפשרות להסיעם אלא קמעה-קמעה ובסיכון ובקשיים עצומים ולא ביום ולא ביומיים. ואולם הצורך בפינוי גבר והלך מיום ליום, אי אפשר היה להמשיך בעבודה לאחר שהמפציצים מזמזמים מעל הראש והאזעקות נישנות והולכות.

אלפי ליטרים של חלב נשפכו לתעלות הביוב, עצבנותם של העובדים ולהבדיל של הבהמות גברה. הכנות כל שהן נעשו במשק יגור לקבלת הבקר ולשיכונו במחסני צבא נטושים. את עדר הצאן הוליכו הרועים עוד קודם ליבניאל ושם שהו כל הזמן עד אמצע ההפוגה

גלות הבקר - סוף

אשדות לא לבד

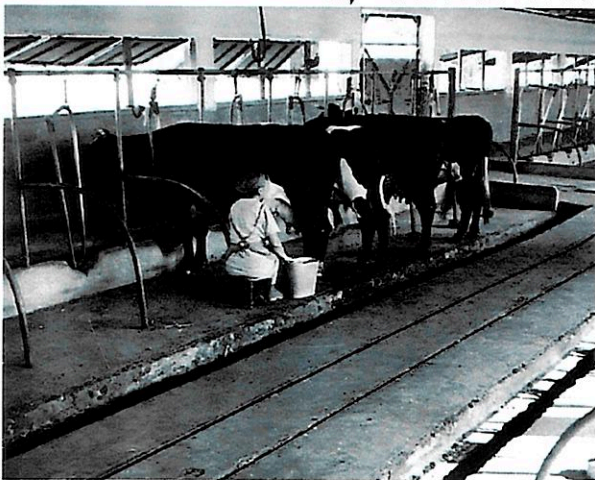
בארכיון כנרת אנו למדים שבמלחמת השחרור כנרת הייתה "המפקדה העורפית" למערכה על עמק הירדן, וספגה הפגזות כבדות שהרסו חלקים גדולים בקיבוץ. ילדי כנרת התפנו לחיפה, את הפרות העבירו ליבניאל ומשם לגוש זבולון. את הכבשים השאירו עם רועים בנחל יבנאל ובהפוגה הראשונה חזרו הביתה. לאחר המלחמה, המשיכה כנרת להתפתח ולצמות, והייתה לקיבוץ משגשג גם אם לא עשיר, אך עם "גאוות יחידה". בניס חזרו, ונטלו על עצמם

תפקידים מרכזיים בהובלת כנרת.

מבית זרע פונו הפרות למקום הקרוי 'קרנטיין'- אתר מכלאות, כנראה באזור חיפה (אין פרטים מדוייקים) בעוד הכבשים נשלחו ליבניאל. גם אפיקים במתפנים ומשם עוברות הפרות לקיבוץ כלשהו בעמק יזרעאל, אולי גבת, אולי גניגר. משער הגולן המופגזת לא הוצאו פרות= רובן ככולן נהרגו בהפגזות הסורים. מגזרת הדגניות לא הגיע דיווח על פינוי הפרות עד סגירת הגיליון

ערך: אבנרון
הקלדה: אירית

חליבה ברפת הריקה

הרפת אחרי חזרתה מיגור – 12/1948

במתחילת השנה האחרונה חלה ירידה ניכרת ברפת, שגורמה העיקרי – הפינוי ותוצאותיו. ביגור לקו המבכירות בקדחת, ובחזרנו למשק חלו גם פרות אחרות, ונפגעה פגיעה קשה ביותר רפת אחת.

בתחילת מאי מנתה הרפת כ- 315 ראש, מהם 175 פרות, שהתנובה היומית של החולבות הגיעה כמעט ל-3000 ליטר. מיד עם הפינוי עצמו ירדה התנובה כדי מחציתה, והקדחת הוסיפה לעשות את שלה. כיום, אחרי מספר המלטות, הגענו שוב, למרות הכל, לתנובה של 1600 ליטר חלב ליום. ומספר הראשים: 150 חולבות, 150 עגלות מגילים שונים. לא נשוב לרמה הקודמת אלא בעוד שנה, אם לא מאוחר יותר. מספר פרות לא נתעברו, נפגעו מהקדחת ועומדים אנו להוציאן מהרפת, בכמה מהן נטפל למרות תנובתן הנמוכה, שכן יקרה לרפת כל פרה.

מצב האספקה קשה אף הוא מחוסר עובדים במספוא. יחסר לנו השנה חציר יבש שכן בוזבו לא מעט בימי ההובלה ליגור. במידה שענף המספוא יוכל לספק את צרכינו נזדקק פחות לשוק.

אף מצב העובדים הוחמר לגבי שנים עברו, והוא מחיר ומוסיף: חדשים אינם נכנסים, והקודמים – מתעייפים, ואין חילופין. שאלת העובדים תקבע את עתיד הרפת, הלא אין להעלות על הדעת קיומה ופיתוחה של הרפת בעובדים מן החוץ.

על אף כל המוצאות את הרפת, באנו לעזרת המשקים הנפגעים שבסביבה והעמדנו לרשות שער הגולן, מסדה ודגניה ב' 8 ראשים (6 מבכירות ו-2 לפני המלטה, מסוג א', במחיר 1700 לא"י) וכן נפריש להם 15 עגלות קטנות.

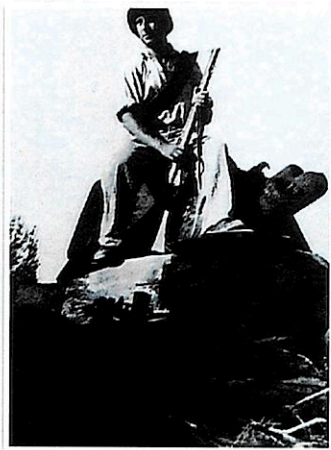
אכן, הרבה רעות, וקשיים אינם חסרים, אך נברך על הטוב: הרפת חיה וקיימת ונקווה כי יעשה עוד להתפתחותה ולעתידה.

ברוך גולדשמיד

הטנק של דגניה שוב בכותרות

הרלוונטים. בזמנו חקרתי את נושא הטנק של דגניה מלפני ולפנים, כולל עדויות ומסמכים שליטתי בארכיון צה"ל, ועל סמך ממצאים אלה, הוצאתי חוברת הנותנת תשובה חד משמעית לכל השאלות שהיו עד אז שנויות במחלוקת. 'הטנק', מוסיף יובל, מעבר לזה שהוא ספר מרתק בפני עצמו, הוא בסך הכל רשומון, בו כל אחד נותן גירסה מה היא האמת שלו מנקודת ראותו, ואנשים מסיקים מסקנות לגבי עצמם, וכפועל יוצא מכך, גם לגבי אחרים. סגנון כתיבתו של אסף שהוא היסטוריה בצורה סיפורית, מוסיף שיאון, לא מחייב הצמדות מוחלטת לעובדות ולכן המסקנות לא תמיד משקפות את האמת, וממילא כבר אין את מי לשאול".

הוכבאום ז"ל על הטנק

שיאון מציג בחוברת את סיפור פינזיים של הקיבוצים שער הגולן ומסדה במהלך מלחמת השחרור, כדוגמה הפוכה לסיפור

סוף בעמוד הבא

הטנק של דגניה הפך לסוג של אייקון בתולדותיה של מדינת ישראל, וחדר להיסטוריה כסמל למעשה גבורה בקרב הגנה של מעטים מול רבים, ליכולת האדם מול הפלדה ולנחישותם של מתיישבים בהגנה על ביתם. לימים התנהל דין ודברים באשר לשאלה מי באמת עצר את הטנק. אנשים שונים טענו לכתר. בעקבות הוויכוח החל בן וחבר דגניה **יובל שיאון** (היום בן 75) לנבור בפרשה מימיה הראשונים והפיק חוברת ששמה: "הטנק – הקרב בשער דגניה", שם ליקט עדויות ממקורות שונים, כולל מסמכים מארכיון צה"ל שראו אור לראשונה.

צאתו לאור של הספר 'הטנק' פרי עטו המחודד של **ד"ר אסף ענברי** (במקור מאפיקים היום בדגניה ב') נותן לסיפור הטנק של דגניה נופך שונה, מזוית אישית ומקורית. מבקר הספרות יוני ליבנה כותב על כך במוסף 'שבעה לילות' של ידיעות אחרונות:

...בשורות ספורות מדרבן ענברי את הקוראים להישאב למנגנון סיפורים שאבות מורישים לבניהם, לגלות מעורבות ביחס למלחמה בין כמה סיפורים - "נרטיבים", בלשון האקדמית שמזמן כבר עברה לשפת העיתונות - להחליט מה בעיניהם הוא הסיפור האמיתי. הטריק הזה, בניית סיפור מגרסאות סותרות לאותה פרשה, הוא היום גם כלי עבודה של עורכי תוכניות מציאות בטלוויזיה, והוא מפתה את הקורא לבחור צד, להתייחס לסיפור הישן כאל סיפור חי ובלתי פתור...

יובל שיאון שקרא את 'הטנק' בשקיקה מגיב: 'אסף יודע לכתוב. "אני נהנית מחלקים גדולים של הספר ומחלקים אחרים נהניתי פחות, מתוקף העובדה שאני מכיר את העובדות על בוריי. דיברתי עם אסף מספר פעמים במהלך כתיבת הספר ולאחר שיצא לאור, והוא הסביר שבספרו 'הטנק' כמו בספרו הקודם 'הביתה', אין הוא מתחייב על האמת כולה אלא מביא סיפור שכל אחד יכול לקח ממנו את הדברים

וגם לנו היה פעם טנק...

מתוך יומן 1089 מיום 13/8/1948

הטנק 'מדמשק לאשדות'

באחד הלילות החשוכים בשלהי תמוז, יצאה כיתת סיירים לתור את הגבולות, נתקלו בדרכם בגוש גדול שחור, ספק סלע, ספק גוש אדמה שנקרע מן ההר התלול על חופה המזרחי של הכנרת. משנתקרבנו נתגלה לעיניהם גוש מתכת מוטל על צידו, עזוב ללא רוח-חיים בו ומסביבו. מיד גילו אחדים מהסיירים את ידיעותיהם, חיפשו את המבוא פנימה, ולשמחתם הרבה מצאו את הטנק שלם על כל אשר לו. למחרת היום כבר הופיעו מומחים מהנדסים ומתכנני תכניות איך לקרבו יותר לגבולות עמדותינו, כי כפסע בינו לבין עמדות האוייב, וקיר גבוה מימינו וים הכנרת משמאלו. בו בלילה הובא טרקטור אחד ושני שביקשו למשכו ולגרורו, אך חדלי-אונים שקעו בחולות החוף, ובקושי רב הוצאו משקעונם ונמלטו כל עוד רוחם בס.

עוברים יומיים-שלושה, הרבה טירחות טרחו והרבה יגיעות נתייגעו, ולשוא. ביקשו כלים ואמצעים הולמים עבודה זו, והגיעו אשדותה: סוף-סוף אנשיה נסיון להם מימי המפעל בנהריים, ואף משק מכונות גדולות כאן.

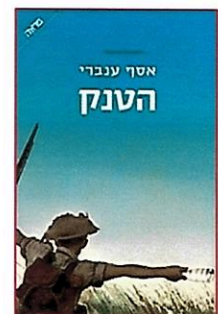
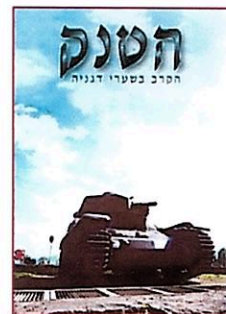
בודקים ובוחנים תנאים ואפשרויות, והוא כה מגרה הטנק הסורי הזה, שאיים עלינו בשעתו כל כך: עז הרצון להעבירו משם לרשותנו. לאחר סידורים נרתם הטרקטור די. 6 שלנו בכל כוחו הרב למעשה זה. נהוג בידיים נאמנות הוא נאנח ונאנק במעלה ההר התלול, מושך ומעלה, עמדתו מדי פעם עד אשר הסיע את החיה הגדולה ממקום רבצה והעלה אותה לדרך הישרה צמת-אשדות. אכן, רב כוחו של הטרקטור אך גדול ממנו הרצון להתגבר על קשיים ולזכות בכלי יקר

סוף בעמוד הבא

דגניה, משום ששם לדבריו אנשים חשבו שידועים, ובסוף התברר שאיש לא ידע שום דבר. כבן דגניה אי' עשיתי עבודה מקיפה מההבט ההיסטורי כמי שמייצג את **שלוש הוכבאום** איש דגניה, שזרק את בקבוק המולוטוב אל הטנק, וככזה לא נצמדתי לאתוס כלשהו אלא לאמת בלבד. בחוברת אני מביא את סיפורו של הוכבאום ביתר פרוט מגירסאות אחרות, מכיוון שאיש מחבריו של הוכבאום לא נותר בחיים, ואני וחברי הצעירים יחסית, נמצאים כאן להגן על שמו וכבודו.

יובל שיאון: אישית, נושא הטנק לא מעסיק אותי וגם לא יעסיק אותי בעתיד, למרות שכתבר בעמותה להנצחת ראשיתה של דגניה, אני כמו חבריי, דואגים לנקות ולשמר את המקום למען הדורות הבאים.

אבנרון

**משתתפים בצער רונית איתן
ומשפחתה
במות האם
בית אשדות**

אביב גפן כתב:
 "גאון מי שהמציא את הים
 דגים וגלים וחול לכולם
 גאון מי שהמציא ת'שקיעה..."

אני חושב שאביב צודק, גאון מי שהמציא את
 הים ואת השקיעה ואת הזריחה ואת השמים
 ואת הארץ

על אותו משקל אני מבקש לכתוב:

ענק מי שהמציא את ישראל

ערים וישובים, מקום לכולם

ענק מי שהמציא ת'מדינה...

אלא שאני יודע שלא גאון ולא ענק המציאו
 את המדינה שלנו. היא הוקמה בהרבה דם
 יזע ודמעות, עבודה קשה, מלחמות, רעב,
 מחלות, צרות, קשיים מכל סוג. אנשים
 הקימו את מדינה הזאת!

זה ממש לא יאומן מה שקרה פה ב – 70 שנה.
 נכון זה התחיל עוד לפני. זה התחיל לפני
 יותר מ – 100 שנה וחלוצי אשדות יעקב
 שהוקמה ב – 1924 היו שותפים ל"לפני הזה"
 שהיה הבסיס המוצק להקמת המדינה ויחד
 עם זה מה שהוקם פה ב – 70 שנה זה פשוט
 משהו שקשה לתפוס. מכמעט כלום: ביצות
 ושממה על ידי מהגרים חולמים ונחושים
 מכל רחבי העולם, ניצולי שואה ופליטים
 מארצות שונות הוקמה פה מדינה לתפארת,
 נבנה מחדש עם.

במלאות 70 שנה מדינה אני מאחל לנו שנדע
 לשמור על הדבר המופלא שנוצר פה. שנדע
 לקיים ואפילו לשפר ולשדרג את הפלא הזה
 ממשהו ארעי וצעיר למשהו יציב יותר נצחי
 יותר.

זה דורש מכל אחד מאיתנו, לקחת חלק,
 לחשוב מה אני תורם לשיפור המצב, לקידום
 המדינה

אני מאחל למדינת ישראל בריאות, בטחון,
 שלום, הוגנות, נחת, שלוה מרגוע, המשך
 יצירה ופיתוח טכנולוגי וחקלאי. מקום
 לחיות בו.

חג שמח!

יונתן אלטר – מזכיר הקיבוץ

זה מתחת לחוטמו של האוייב. וכך הופיעה
 עליו כתובת: **דמשק-אשדות** ורבתה השמחה
 בחצר אשדות.
 רבים ניצבים עליו, אשרת פניהם – למראה
 שלל האוייב (15 טון) ומאז הבוקר הם
 ממלאים את חללו, אכן, מאורע במשק
 וקורת-רוח ועניין בימי הפוגה אלה.

צער הפרידה

וביום החמישי הגיעה מכונית גרר של צבא
 ישראל, קשרה את הטנק בחבלים והעלתה
 אותו על קרון מיוחד, להסיעו לבית-מלאכה
 לבדיקה ותיקונים. 'צריך היה להשאירו
 כאן'. אמרו חברים. לדגניה יש כבר טנק,
 למה ייגרע חלקנו? סוף-סוף 'יומבו' שלנו
 משה את הטנק. (הכוונה כנראה לדי-6).

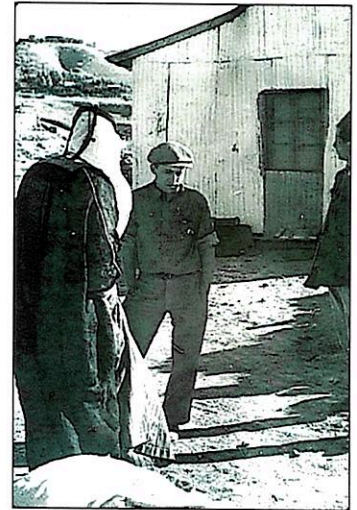
יעקב ענבי

די-6 תוצרת קטרפילר מהסוג שגרר את
 הטנק לאשדות

ארכיון אשדות יעקב איחוד

המוכתרים בגשר/אשדות

בתמונה לעיל רואים את מנחם גמורמן בשיחה עם אחד הבדואים השכנים בגשר או באשדות.

לפני מספר ימים נשאלתי לגבי תפקיד המוכתר בגשר ובאשדות. לפני שאגע בנקודה זו יש להבהיר שמוסד המוכתרות הוקם בתקופת האימפריה העות'מאנית. המוכתר היה "פקיד ממשלתי שקיבל את משכורתו מהרשות השלטונית. "בין תפקידיו, לשפוט בסכסוכים קלים, בין איש לרעהו ולייצג את הכפר בפני השלטונות. בתקופה העות'מאנית, הוא היה אחראי על רישום הלידות, הנישואין והפטירות ועל הגיוס לצבא. (ויקיפדיה).

בתקופת המנדט הבריטי "נתמנה בכל כפר ערבי ובכל יישוב יהודי מוכתר שתפקידו היה לדאוג ליחסים התקינים עם ממשלת המנדט ועם היישובים השכנים." (ויקיפדיה).

ככלל ניתן לומר שעד מלחמת השחרור היו בגשר/אשדות 4 אנשים שמילאו את תפקיד המוכתר במקום. כשבנו את הרפת בדלהמיה, "באו למקום הבניין ב"כ המשפטי של פיק"א ומזכיר בית המשפט בלויית שוטר. רשמו לעצמם את הכל שנבנה עד כה והחתימו את החברים שנמצאו במקום על הפסקת העבודה. גם קרפ, כמוכתר המקום חתם על התחייבותו להפסיק את העבודה. העברה על

התחייבות זו יכולה לגרור אחריה מאסר לשנתיים או תשלום קנס 200 לא"י. השבוע נשארו במקום הבניין 3 איש לשמירה ולהשקאת הבטון. (יום שני 22 בינואר 1934 מס' 183).

אחר כך היה מנחם גמורמן שמילא תפקיד זה שנים רבות: "באסיפה אישרו את מנחם בתור מוכתר. אולם העובדה שהוא עסוק בהנהלת העבודה בצמת מטעם 'סולל בונה', מבטלת את האפשרות של טיפול רציני בענייני מוכתריות. והעניינים הם רציניים ורבים. קשרינו עם הממשלה, טיפול בענייני מסים, נציגות וכו'. כל אלה דורשים את התמסרותם של האיש, ואין באפשרותו של מנחם לעשות זאת, כל עוד מוטל עליו לטפל בענייני עבודה. במועצה סוכם שיש לתבוע מ'סולל בונה' את שחרורו של מנחם." 14 בדצמבר 1936 – יומן מס' 310

ב-1945, אחרי שמנחם התגייס לבריגדה מונה יעקב שוורצמן. כשנה לאחר מכן, "לאחר הסתלקותו המוחלטת של יעקב שוורצמן מעבודתו במוכתריות, עקב היותו עסוק בעבודה בגן הנוי, קבעה מועצת המשק את ישראל נוזניצקי למכותר". 15 בפברואר 1946 – יומן מס' 974 ישראל נוזניצקי היה אביה של רותי שדמון.

מצד אחר, ב-1930, כשיוסף חלק הגיע לגשר הוא מיד הוכתר "כמוכתר של גשר" וזאת בגלל שהוא ידע ערבית. כך שניתן לומר שמול הפקידות הרשמית התייצב המוכתר הרשמי (שקיבל את משכורתו מאותה רשות), ואילו בסכסוכים יותר "שכונתיים" גם למוכתר השכונתי היה מקום.

חג שמח,

שאול ינאי

מרוץ העצמאות תשע"ח

שלא יגמרו את עצמם, ויחד עם זאת לעודד ולדרבן אותם.

אשדות לאורך השנים נוהגת בטקטיקה של הצבת הרצים 'החזקים' בחלקה השני של התחרות, אומר אורן, ולכן בקטעים הראשנים אנחנו בדרך כלל פחות מתבלטים. בתחנה הראשונה היה **איתמר וקנין** שפתח יפה מאד וסיים קטע די קשה בשליש הראשון. אחריו **יעל בת-חיים** (נערות עד 14) בת לתושבים, חזקה מאד, שעברה מספר בנות בדרך בטרם העבירה את המקל ל-**יותם שוחט**, אצלו התחיל הצימצום המשמעותי. יותם העביר את המקל ל-**מייגן בארי** בקטגוריית 30 פלוס, וזו עקפה בדרך מספר בנות בדרכה לתחנה הבאה שם המתין לה **מריאנו** (בן הזוג של יובל אופיר) בחור דרום אמריקאי חמוד שרץ 1000 מטרים. מריאנו התחיל מהר מאד כשלצידו רץ מבית זרע הנחשב לטוב בעמק, הזהרתי את מריאנו לבל ייצמד אליו. בתחנה הבאה חיכתה **עידן ברון**, נכדתם של רוחלה וחגי ובתה של מירב) שרצה כמו איילה שלוחה, ומשתפרת משנה, שצימצמה עוד יותר את הפערים והעבירה את המקל בנוג-שלאנטיות ל-**נווה נחום** מההרחבה שהיה ממש על הכיפאק ושמר על מיקומו.

בתחנה הבאה עבר השרביט ל-**יוחאי שוחט** נצר שני למשפחה הלוחמת, והוא עשה את ההבדל, כאשר הוביל אותנו אל קדמת הבמה, מאזור המקום השישי לרביעי. יוחאי התחיל מהר מאד, כמו בסיפורים, והגביר תוך כדי ריצה. שעה כזו לא ראיתי מזמן, אומר אורן, שליווה את הרצים על אופניו לאורך כל התחרות.

יוחאי העביר **לחני אופיר** (קטגוריית נשים חמישים פלוס) שרצה כתף לצד כתף עם שתי רצות מאד מוכשרות מדגניה ב' ושער הגולן חני, מלווה בבנה החייל אוריה, נשארה חזק בתמונה בטרם העבירה את המקל ל-**גיא ארז** מגרעין 'צבר', אחד משלושת האסים שלנו, שעשה מהפך כאשר עקף את דגניה ושער הגולן ובסיום פנטסטי העביר ל-**לירז ליאני** 16

סוף בעמוד הבא

קבוצת הרצות והרצים של אשדות איחוד מוכיחה שנה אחד שנה את יכולותיה הגבוהות והדבר בא לידי ביטוי בולט בעיקר בשנתים האחרונות, אז התבססה אשדות בצמרת ולקחה (בהתאמה) מקום ראשון ושני. **אייל אלטר** שאימן את הקבוצה בשנתיים האחרונות הציב סטנדרטים מאד גבוהים של אימונים ומחוייבות, והתוצאות לא איחרו לבוא. השנה ביקש אייל ליטול 'שנת שבתון' ואת מקומו תפס **אורן ראובני**, אשדותי פטריוט במיוחד, שבחיי היומיום מנהל את ענף המטעים, ולמרות עיסוקיו הרבים, נרתם למשימה.

בניגוד לשנים קודמות אומר אורן, השנה הכניסו יותר קטגוריות של בנות על חשבון בנים וכן הוסיפו קטגוריות של גילאים יותר מבוגרים: 50 פלוס לבנות, שישים פלוס לבנים. עבורי זה היה תהליך מאד מאתגר, כאשר רק בשישי, יממה לפני המרוץ, מצאנו רץ לקטגוריית שישים פלוס (רפי בן נאים). בתדרוך שלפני החלוקה לתחנות, הסביר אורן לחבר'ה, בעיקר לצעירים שבחבורה, שזה בראש וראשונה מרוץ לזכר נופלים, ולמרות שהשקענו הרבה פחות אימונים לעומת השנתיים האחרונות אנחנו לא פחות מוכשרים מקבוצות חזקות אחרות, ואני מצפה מכל אחד מכם 'להתאבד' על הקטע שלו ולעשות כל מאמץ לנצח. הדגשתי בפניהם לא לפתוח בסערה אלא לחלק כוחות בהתאם ליכולת האישית. כמי שצבר ניסיון בהרבה מאד מרוצי עצמאות, הרגשתי שתפקידי הראשון הוא לשמור על הרצים

מרוץ העצמאות - סוף

התעודה והגביע למקום השני

דור צעיר ובית אשדות
 אים הסמל אביה שפיצר עם
 קבלת תעודת הצטיינות
 לכבוד יום העצמאות על היותו
 חייל מצטיין במצב כח האדם
 לרוח היט.

כל הכבוד וחס אמה לכל חיילינו.

מההרחבה, ששמרה על הססטוס קוו, וכאשר נכנסה בשערי אשדות העבירה לרייף מיזלר אך המידות שפתח בספרינט מטורף לצד שני רצים מצוינים משער הגולן ודגניה.

ראש החץ המשולש: אשדות איחוד, שער הגולן ודגניה ב', נותר די צמוד, כאשר אפיקים צועדת בראש בפער די מבטיח. עדי גרוסמן קיבלה את המקל מעילאי והעבירה ל-מתן שימרון אחד מרצי הבאנקר שלנו, שסיפק כמו בכל שנה את הסחורה במלואה-קלאסה של רץ ודוקטור, שממנו התחיל תהליך הבריחה מהיריבות ונמשך צמצום הפער על המובילה אפיקים. מתן עבר את דגניה לקראת סוף הקטע, והעביר את המקל לנעם כהן אשר עקפה מיד את המתחרה מדגניה ב', שבמקרה, היא גם בת הזוג של אחיה של נעם... נעם שמרה על מרחק סביר בטרם הגישה את המקל ל-ניר קוצ'וק המצויינת, שכצפוי פתחה פער על יריבותיה ומיקמה אותנו האופן סופי במקום השני, אותו לא שמטנו עד לסיום. ניר העבירה לדנה פרידר שמרה על מיקומה, ומסרה את המקל לדותן אלטר אחד מסוסי המלחמה הוותיקים שמשתבחים משנה לשנה, אשר התרחק מרחק שנות אור מדגניה ושער הגולן תוך שהוא מצמצם משמעותית את הפער מאפיקים שנראתה לפתע קרובה מתמיד. דותן מסר לישי יחיאלי שרץ מעל למצופה והעביר בקטנה לרפי בן נאים שנתן פניש מסחרר עד האנדרטה.

התוצאה הסופית שעמדה על כ-46 דקות ביססה את אשדות בצמרת הגבוהה ובשנה הבאה, כאשר יחזור אייל לעמדת המנטור תעמוד בפניו משימה שכבר עמד בה בעבר. מקום ראשון ושיא מסלול של כל הזמנים.

אבנרון

זכרון מתעתע

ניתן לצפות בסרט באתר "ארכיון אשדות איחוד".

דבר המשפחה :

לשאול ודודו. קבלו בהערכה את מילותי הדומעות. תודה לשאול על היוזמה להפקת הסרט ועל הביצוע. תודה לך דודו שנתת לנו עדות כל כך מוחשית ומצמררת, מזכרת מרגשת מהשעה האחרונה שלך עם חגי.

אביטל הבת של חגי כתבה: "התרגשתי מאד. הסרט הזה הוא מבחינתי הכי קרוב שהגעתי אל הרגע הנורא הזה".

לרגל חמישים שנות שכול, התאספנו ביום שישי כשבעים איש בדושן, ליד שלד העגלה החלוד. העגלה מוצבת, מתנשאת לגובה, בלי גלגלים, נותרה עדות לעובד אדמה, לתלמים הפתוחים המחכים לזריעת הכותנה, נוטפים לרוייה את דמו.

מסך השכחה במשא השנים, במעגל העונות, לא החשיך את דמותו של חגי מלבי, עטוף בזכרונות טבולים באושר של הווי משפחתי

כל עוד זכרו בלבבות, גם אם איננו, הוא עדיין כאן...

חגי ז"ל

במלאת חמישים שנה לנפילתו של חגי ענבי ממיקוש בשדות דושן, יצא לאור סרט וידאו (הפקה וביצוע: שאול ינאי) המתאר את השעה האחרונה בחייו של חגי. רובו של הסרט הוא ווידוי כנה ומצמרר של דודו פונדק, אז נער בן 18, שנהג ב-BMD רחב הגלגלים שגרר את העגלה שהפעילה את המוקש, המתאר את ההתרחשות אחת לאחת, ובעיקר את ייסורי הנפש שהיו מנת חלקו כנער, בעקבות הארוע:

הנה חלק מהדברים שאומר דודו: "...אחרי הרגעים הכואבים האלה התחיל מסע של חיבוטי נפש ושאלות קשות, למה חגי ולא אני, איך קרה שדווקא חגי ישב על העגלה ולא נהג בטרקטור, ואני, שהייתי צעיר ניצלתי. למה אבא לשתי בנות קטנות ואישה, הוא דווקא זה שנהרג ולא אני. מי משחק כאן באבני הגורל ומטיל אותן?"

בהמשך, כשתזרנו לקיבוץ, משחזר דודו "היתה בעיה לפגוש את אשתו של חגי, את תלמה, את אמא שלו, את רבקה, את אבא שלו, יעקב, ולהתמודד עם העובדה שאני הייתי האדם האחרון שראה אותו בחיים ושאני הייתי על הטרקטור שעבר בשלום את המוקש ושהוא לא זכה.

אני מוכרח לומר שעד היום אני זוכר בהתפעלות את העובדה שהמשפחה ידעה להקשיב, ידעה לשאול, ולא גרמה לשום רגשות אשם מבחינתה, אבל רגשות אשם אלה ליוו אותי על פני שנים ארוכות".

גלגולם של אופניים

אודותיהם והוסיף שלט שמספר את ההיסטוריה שלהם. משם כנראה הם כבר לא יזוזו...

הציבור מוזמן להזין עיניו.

נר נשמה – חודש אפריל

פונדק	מנחם	29.4.1964	ח אייר תשכ"ד
קורן	גרשון	4.4.1970	כ"ז אדר ב' תשל"ל
אקראי	אברהם	28.4.1970	כ"ב בניסן תשל"ל
וולדורסקי	שושנה	8.4.1976	ח' ניסן תשל"ו
כץ	נפתלי	11.4.1980	כ"ה ניסן תשמ"א
וולשובר	רחל	28.4.1985	ז' אייר תשמ"ה
קורן	פסיה	28.4.1986	י"ט ניסן תשמ"ו
גפני	דב	15.4.1987	ט"ז ניסן תשמ"ז
פלג	זלמן	27.4.1988	י' אייר תשמ"ח
ברומיל	בנימין	6.4.1990	י"א ניסן תש"ן
בורשטיין	בלומה	27.4.1990	ב' אייר תש"ן
גלי	מרדכי	8.4.1991	כ"ד ניסן תשנ"א
חזן	בלומה	21.4.1991	ז' אייר תשנ"א
דרור	טובה	11.4.1992	ח' ניסן תשנ"ב
צפריר	בלה	28.4.1993	ז' אייר תשנ"ג
אורן	פנחס	7.4.1994	כ"ו ניסן תשנ"ד
איתח	ניצה	22.4.1994	י"א אייר תשנ"ד
קפלן	יצחק	11.4.1995	י"א ניסן תשנ"ה
ורדי	אסתר	11.4.1996	כ"ב ניסן תשנ"ו
ליבוביץ	יהודה	14.4.1996	כ"ו ניסן תשנ"ו
דיין	מיכאל	2.4.1997	כ"ד אדר ב' תשנ"ז
שפירא	אורי	8.4.2000	ג' ניסן תש"ס
פלג	אוריאל	14.4.2005	ה' ניסן תשס"ה
פונדק	צילה	17.4.2009	כ"ג ניסן תשס"ט
פלדמן	זוסיה	25.4.2009	א' אייר תשס"ט
וייסבליט	ציפורה	9.4.2016	א' ניסן תשע"ו
שטיינברג	דייוויד	23.4.2016	ט"ו ניסן תשע"ו

במוזיאון של דובי שושני, הוצב לאחרונה על משטח מוגבה, זוג אופניים בצבע אדום. מסתבר שהאופניים הללו סוחבות בגלגליהן (המלאים) היסטוריה בת 75 שנים. את האופניים, שהם בני שלושה גלגלים, (איש לא זוכר אם במקור היו כאלה או שעברו שינוי) קיבל **אריק מעיין** (81) בשנות הארבעים הראשונות של המאה הקודמת, כאשר למד בכיתה א', מדודה, שלו (אחות של אמא) שקנתה אותם בחנות חיפאית ידועה השייכת לנצר ממשפחת שימרון האשדותית.

באותם ימים לא היה מקובל שילדים רוכבים על אופניים, וגם את מספר המבוגרים שדיוושו (רובם בעלי תפקידים) ניתן היה למנות על כף יד אחת. הייתי נוסע איתם לבית הספר ומשם הביתה, נזכר אריק, אך מאחר והילדים קינאו בי, הנהגנו תורנות בין כל ילדי הכיתה, כך שכולם יצאו מרוצים. בשלב מסויים לקחתי את האופנים חזרה לחדר של ההורים ואחרי תקופת-מה נתתי אותם לאורי מלמוד ז"ל ששיפץ ושידרג אותם עבור בנו - גל מלמוד. גל השתמש בהם תקופה, ולאחר מכן הם עברו לבני-ליאור מעיין ז"ל.

באותה תקופה כבר נכנסו למשק הרבה אופניים חדשים, והאופניים שלי חדלו להוות אטרקציה, ולכן שכבו רוב הזמן במחסן. יום אחד פנה אלי חגי ברון והתעניין באופניים, ואחרי ששמע ממני את הסיפור, ביקש את רשותי להעבירם למועדון האירוח הכפרי בינהרא'. כמעט שכחתי מהאופניים האלה, עד שלפני כמה שבועות מצאתי אותם מוצבים על מתקן מוגבה בדשא מול הבית של דובי, לא לפני שבא לברר אצלי פרטים

מוריס אוזן הוא (גם) שלנו

של מי שהיתה פעם קבוצה לגיטימית בליגת העל. 'אפשר לכתוב על זה ספר', אומר אוזן ולא מפרש.

לאחר שתסתיימנה חגיגות העלייה האמיתיות, ב-30 לאפריל, יעשה אוזן חושבים לגבי העונה הבאה. יש אפשרות שאמשיך באיכסל, אבל מן הסתם תבואנה הצעות נוספות ואצטרך לבחון אותן אחת לאחת ולהחליט מה טוב בשבילי.

אם אמשיך עם הקבוצה ללאומית, הרי שתוך חודש אנחנו מתחילים באימונים, אם אחליט לקחת קבוצה בליגה א', צפויה לי פגרה בת חודשיים. גם זה שיקול.

לצד הכדורגל, מוריס אוזן הוא מורה לחינוך גופני, שמתעתד בקרוב להתחיל את לימודיו לתואר שני, הוא נשוי לנורית ואב לטליה בת 14 ואימרי בן ה-11 שמשחק כדורגל בקבוצת הנוער של עמק הירדן.

בהצלחה בשם האשדותיים!!
אבנרון

שיר הכדורגל / יובל דור ועמי מנדלמן

עוד לפני שיצאתי לאויר העולם כבר שרתי אה-או אה או
מן הבטן של אמא שמעו אז כולם את קול ה- אה-או
הרופא שבדק אותה אמר: "כדורגלן!"
הוא לא טועה-או
ואני שם בעטתי ובעטתי כמובן אני מודה-או אה או

הכדור הוא עולם - העולם הוא עגול
אה, אה-או אה-או
עשה אלוהים שישימו כבר גול
שימו הכדור הוא עגול
ושירו: אה-או

ומאז בכל שבת נוסעת כל המשפחה לשמוע אה-או
במושב האחורי אני שורק לי בשמחה ---
ואם אבא מודאג שהמשחק הוא לא ביתי ומה יהיה-או
אז אני ממלא לו את הטוטו בעצמי זה לא קשה-או

במגרש אני עומד על הספסל כדי לראות אני רואה-או
שלאבא נשרו מן הראש השערות בגלל ה- אה-או
אם אנחנו הולכים להפסיד את המשחק אנלא בוכה-או
אני שוב מארגן את הילדים בבת אחת קדימה אה-או.

בעיתוננים הוא מכונה "קבלן עליות" אצלנו באשדות מכירים אותו כמוריס אוזן יתושב נוף אשדות. מוריס, שחוגג בימים אלה 41 אביבים, נולד בבית שאן בעת פריחת הכדורגל המקומי, ועלה לבוגרים בגיל 16 תחת הדרכתו של אלישע לוי, אותו הוא מעריך מאד. הוא התגלה כחלוץ פורה, אלא ששורת פציעות קטעו את הקריירה המבטיחה שלו בגיל צעיר יחסית ואילצוהו לפרוש, וכך הפך למאמן מצליח ומחוזר. מוריס שנמצא על הקווים 6 שנים בלבד, הוא חסיד של כדורגל התקפי ובשנים הבודדות שהוא מאמן, הספיק להעלות ליגה לא פחות משלוש קבוצות, ובהן הפועל טבריה, אותה העלה מליגה א' ללאומית, וכעת הפועל איכסל, אליה הגיע באמצע העונה, שהבטיחה את עלייתה ללאומית שני מחזורים לסיום, אחרי נצחון מתוק על יריבתה לצמרת אום אל פאחם. איכסל צברה ב-12 משחקיה האחרונים 30 נקודות, בדרך לכרטיס הנכסף, וראשיה זוקפים זאת לעבודה המסורה והמקצועית של מוריס. על כוכביה של איכסל נמנים **תומר בוארון** שהגיע מנתניה, **זאב מלכה** מחיפה, **אלירן חודדה** מקרית טבעון, ומלך שערי הקבוצה **מועמר קרקרה** מעראבה, שכבש 15 שערים. התחושות טובות, אומר אוזן, רגשות של שמחה ושל כיף. הלואי שיהיו לי הרבה רגעים כאלה בחיים. בכדורגל הכל אפשרי.

דווקא הקבוצה בה גדל אוזן כשחקן, הפועל בית שאן, הולכת מדחי אל דחי, והשלימה זה מכבר עם ירידתה לליגה ב'. עוד מסמר בארון

ליל הסדר תשע"ח חלף עבר לו...

וכמעט אחרונים חביבים...
לך, **יותם בארי**, שנרתמת ללוות את שרהלה שרון, בנגינה בגיטרה ולקחת על עצמך לתחזק את ההגברה. רוצה לומר לך מילה אחת ויחידה, מילה קטנה לאיש ענק עם נוכחות וכוונה – **תודה!**
ו... לך, **שרה'לה שרון**, על הובלת הערב הנפלא, בזכותך הייתה השמחה כה רבה, אני מביעה את רגשי **התודה** הענקיים. מעריכה ומוקירה את העשייה שלך.

ובאמת... אחרונה חביבה - **משפחתי** היקרה והאהובה - על הסבלנות, והסובלנות, על המסירות, על האכפתיות ועל העזרה. על האוון הקשבת, על שלכל בקשה נענים בשמחה ובנכונות גדולה, על שאתם בשבילי תמיד.
בכל מכל כל, אין גבול לתודות שאני חבה לכם.

ראלי ראובני

תודות על סדר למופת

תודה רבה לכל בית אשדות יעקב איחוד על חויית ליל סדר כהלכתו ואף למעלה מזה...
לשרה'לה שרון המנחה הנהדרת והכי שמחה לישי יחיאלי על שהרמת את הפרוייקט בכבוד שהיה נעים וטעים מאד לצוות החג: ראלי ראובני, יונתן אלתר ואחרים שלבשותי איננו מכירים...
ועד אחרון המלצרים... ותודה לכל החברים על חום הלב מבפנים ומאור עיניים ופנים מכנרת, תומר, ירדן, גולן ונילי שץ ואורחיו, חג שמח ותודה רבה!!!

אני רוצה להביע בפני כל אלו שלקחו חלק בליל הסדר, את מלוא הערכה וההוקרה ולשאת ממני **דברי תודה** וברכה:
תודה על הנדיבות וההתנדבות, על הנתנה, השיתוף, על ההיענות מכל הלב, כשהמטרה היא אחת: לתת, לעזור, לשמוח, לתרום. מלאה **בהערכה, בהוקרה, בהערצה, ובהכרה** אינסופיים, ומאחלת לכם, עוד הרבה שנים טובות, עם הרבה עשייה ונחת.
לכם, **כל המסובים** על שתרמתם לאווירת היחד העצומה - **תודה רבה!**
לך, **ישי יחיאלי ולצוות המוגיידים**, על ארגון חדר האוכל, סידור השולחנות ועיצובם, על בניית הבמה, האוכל החם והטעים והגשתו, על הקינוח ועל החיסול - המון **תודה!**
לך, **שרה בארי**, מכל הלב **תודה**, על התמיכה לאורך כל הדרך בהכנות לחג, על ההמלצות החמות, על כתיבת ברכת הנרות והטקסטים לארבע כוסות היין: כוס החרות, כוס צה"ל, כוס הקהילה וכוס הקליטה. על 13 השלטים החדשים המונפים בשיר - אחד מי יודע.

לך, **סמדר ינאי**, שהושטת ידך לעזרתנו, רוצה אני לומר הרבה **תודה**, על קישוט הלוח, תליית שלטי השבטים, והכל נעשה בנחת וברוגע, במסירות ובמקצועיות, כיאה לך.
לך, **רוחלה אמיתי**, על היענותך הנדיבה לסדר פרחי בר אביביים לקישוט הבמה, **תודה רבה.**

לכם, **ברכה ודודו פונדק, יאיר בן דוד, יונתן אלתר, עפרה פייקוב, רוחלה אמיתי, רינה הוימן, תרצה היימן** על הנכונות להוביל את השירה בציבור ולהנעים בשירי סולו את המסובים – המון **תודה!**

לכם, **הקריינים** ובני משפחתכם, (מי שביקש ומי שנענה, כולל הילדים המתוקים), על שלקחתם חלק, מי בקריאה ומי בשירה בקטעים מתוך ההגדה – המון המון **תודה!**
לך, **חגי ברון וילידיים** המקסימים על השתתפותכם בחד גדיא – **תודה גדולה!**
לך, **נועם שוחט** על התקנת ההגברה **תודה!**

מי ומה באשדות

בתמונות המצורפות צולמו ילדי בית כולל 'חצבי' (ב-ג) כחלק הפעילות שהם מקיימים בנושא השנתי לרגל חגיגות ה-70 למדינה - אימוץ דור תש"ח. במסגרת זו הם בחרו תמונות מהארכיון של אשדות יעקב ושיחזרו את הצילום. תודה גדולה לכל מי שסייע צלמים - שאול ינאי -מיכל פרידר, צוות בית כולל 'חצבי' - לירון יגר-דגן, קרן רובין-אלתר, איתאל עשת, לינוי זהרור ועדי סלם.

שלדה המעוקם של עגלת הבנות, עליה חקוקים שמותיהם של ארבעה עובדים שקיפחו את חייהם במיקוש, הפך לעדות מצמררת לשלוש שנים קשות של התשה, בהן שובשו לחלוטין אורחות חייו על ישוב חקלאי על גבול ירדן. ביזמת **שאול אלתר**, הוצב בימים אלה, סמוך לאנדרטה המקורית, שלט המסביר את נסיבות המקרה הטראגי, ועשוי לתת מענה לשאלות שחוזרות ונשאלות על ידי מבקרים הפוקדים את המקום. יוזמה שראויה להערכה.

סוף בעמוד הבא

במסגרת פרסומי אגף התרבות המקומי אנו מתבשרים שההכנות בעיצומן על ידי שתי מפיקות העל והמארגנות המדהימות **קרן פלס וחנה מידלר !!!**

מידלר זה די מובן, אבל קרן פלס? אפעיס נשמע קצת לא שייך. עד שנזכרנו שיש לנו קרן משלנו, תותחית בפני עצמה, העונה לשם **דומה: קרן פלקס**. אכן עבודה מדהימה עשיתן.

מאז יצא עלון פסח היו לנו את קציר העומר, המימונה, יום השואה וההכנות הנמרצות לקראת יום הזכרון והעצמאות. קשה לעלון תלת-שבועי כשלנו, לעקוב אחר רצף כה אינטנסיבי של ארועים, ואלמלא יניבים של יונתן, יתברך שמו, שדואג מדי שבוע לעדכן ולפרגן, בוודאי היינו זקוקים למהדורה מיוחדת, כדי שלא לפספס, ואז לחכות שלושה שבועות נוספים כדי להתנצל על מה שפישלנו. מנסיוני הדל, אני למד שעדיף לברך מאה אנשים שלא נקפו אצבע, על פני לא להזכיר אחד שבאמת תרם.

הערה אחת כללית לגבי המימונה: נחמד לחגוג במקומותינו את יום המופלטה הבינלאומי, ועוד ב'מועדון לחברי-השריד הכמעט אחרון מהקיבוץ של אז, אלא שצליליה הצורמים של מוזיקה ערבית, רחוקה מהמיינסטרים, בווליום אימתני, שהיו אמורים לנענע את רקדנית הבטן (שלא הורגשה כלל באזור השולחנות) ולייצר אוירה, סופם שהבריחו את הציבור (כולל אותי) במקום ללכדו.

בהזדמנות חגיגית זו, מבקש בשם 'עלון אשדות' לפרגן **לאמנון אביגדור ו-ורד כהן** מנהלי החינוך הפורמלי והחברתי באשדות, על ההתמדה, בפירסום מדי עלון, של הפעילות העניפה במגזר, המשובצת תמונות המשקפות את חדות היצירה. הסלוגן "עשית ולא דיווחת" = כאילו לא עשית" - נכון תמיד, ובמקרה זה - שבעתיים. יישר כח והתמדה!! הרי לכם דוגמה מהשבוע:

מי ומה - סוף

מהו חג לאומי?

כי ישאל אותך מי:
מהו חג לאומי?
אל תשהה. ספר קח
וקראת בו כך:

יום של חג לאומה זה יום בו ניצב
חיל עמדה אחרונה במבחן העליון
ומראה כי הצר בה ישבור את שניו...
זה יום חג לאומה,
כך אומר המילון.

ומוסיף הוא: זה יום בו אומה מתמלאת
אמונה בבניה
ובוז לאויביה.
זהו יום אשר בו
בעיניה רוטט
הניצוץ שמותר לקראו גאווה.

ומוסיף הוא: יום חג זהו יום מסויים
שהשחר בו קם כתמיד אדמוני,
ושלוש אוניות נכנסו בו מים
אל מימי מספרנה של נמל גרמני.

זהו יום מסויים שידו ממחישה
את עקרון התביעה-המדינית בעדים.
זהו יום המראה כי אנגלים חמישה
יצטרכו לאחוז בכל איש ואשה
אם ירצו לקרעם ממדינת-היהודים.

1948 נתן אלתרמן

חג אנו לא כל בית אשדות!

עלון מס' 1511 – יום העצמאות
עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער – ברכה פונדק
עימוד ואיור – אירית גל
צילום עלון – אתי רון
העלון הבא יצא לאור לחג השבועות!

הטרנד החוזר על עצמו של: "ביבי הביתה פיפי ולישון", "מושחים נמאסתם", הון, שלטון=עולם תחתון" ושאר סלוגנים די שחוקים, אף שאולי צודקים, די נעלמו מנופי הכיכרות של ישראל במוצ"ש, ודווקא בכיכר שלנו, בצמח, ממשיכים בהתמדה, לעיתים חסרת היגיון לטעמי, להניף את השלטים כדי להסב תשומת ליבם של כמה נהגים מנומנמים, לויכוח ציבורי שהדיו הולכים ומתרחקים, **אלא אם** יוגש כתב אישום. מצד אחד אני מעריך את המתמידים, חלקם מכיר אישית, על נכונותם להקריב מוצ"ש אחר מוצ"ש כדי להביע מחאה לגיטימית, מצד שני, מספר מניפי השלטים ובעיקר הרווח הגדל ביניהם משבוע לשבוע, מעביר לציבור מסר כלשהו, ולא מחמיא במיוחד...

שירת התקווה לסיום עצרת הזכרון אמש